

SADRŽAJ

SADRŽAJ 3

Hrvatski jezik 13

Likovna kultura 31

Glazbena kultura 33

Engleski jezik 34

Matematika 36

Priroda - Biologija 38

Kemija 40

Fizika 42

Povijest 43

Geografija 45

Tehnička kultura 46

Tjelesna i zdravstvena kultura 47

Informatika 48

Vjeronauk 50

Njemački jezik 51

Per aspera ad astra! Preko trnja do zvijezda!

Snažnim entuzijazmom svojih učitelja Osnovna škola Trnsko je pokrenula svoj prvi digitalni časopis TRN.

Zašto digitalni? Zašto časopis?

Učenike naše škole svakodnevno pokušavamo suvremenim načinima i postupcima poučavanja pripremiti za život.

Digitalizacija je u tolikoj mjeri prožela našu stvarnost da i sam način poučavanja mora biti digitalno potpomognut.

S druge strane, digitalni sadržaj može u još većoj mjeri prikazati život i rad naše škole. Digitalnim alatima mogu i sami učenici predstaviti sebe široj javnosti.

Modernim pristupom i mnoštvom materijala željeli smo osvježiti našu prošlost i nakon prvotnog časopisa Svitanje iz škrinje prošlosti izvući školski časopis u skladu s današnjim vremenom, moderni i osebujni časopis **TRN**.

Časopis koji bi bio načinjen od učeničkih želja i radosti, predstavljenih u slici, riječi i grafici.

Ponosni smo i zahvalni našim bivšim učenicima koji se rado sjete svoje škole Trnsko. Oni su danas uspješni pisci, glumci, sportaši, glazbenici, poduzetnici, humanisti...

Svoje djetinjstvo i svoje snove gradili su trčeći hodnicima naše škole.

Možemo slobodno reći da su koračajući stubama svojih snova preko Trnskog dospjeli do životnog uspjeha, do zvijezda...

Svim sadašnjim, budućim i prošlim učenicima, učiteljima i djelatnicima naše škole želim sretne zvjezdane snove, a urednicima ovog divnog djela svijetlu budućnost!

Josip Petrović, ravnatelj

PROJEKTI I GOSTI TRN - a

Školski list potaknuo je nova prijateljstva i suradnju u OŠ Trnsko. Tijekom stvaranja lista škola je ugostila ljude različitih snova, ambicija i zanimanja.

Zahvaljujući suradnji učiteljice likovne kulture i knjižnice ugostili smo ilustratoricu **Željku Mezić** koja je s našim učenicima odradila kreativnu radionicu. Učenici su samostalno radili, a Željka ih je dodatno ohrabivala, pomagala, ali i dala odlične savjete za bolji rad. Upravo ta radionica je dodatno potaknula naše male darovite ručice da slikaju, crtaju i maštaju.

Osim slikanja, dobri smo i u glumi pa smo tako ugostili glumicu i studenticu režije **Kaju Šišmanović** koja je ujedno i naša bivša učenica. Glumica serije „Crno – bijeli svijet“ predstavila je učenicima svijet glume, život glumice i mnoge zanimljivosti vezane uz snimanje. Bio je to projekt koji je najviše zainteresirao učenike osmih razreda. Završetkom ovog projekta učenici su iskazali veliku želju za glumačkim pozivom.

Projekt školskog lista **Trn**, Izbor najljepše tenisice, odjeknuo je daleko. Učenici su zajedničkim radom oslikali svoje tenisice te izabrali najljepšu tenisicu u razredu. Ostalo je sve bilo na prosudbi. Kako gostima ne bi bilo dosadno za vrijeme čekanja odluke prosudbe, učenici su pjevali, plesali, ali i glumili. Pobjednici ovog projekta osvojili su besplatni odlazak u kino koji je donirao **Cinestar Zagreb**.

Poznata spisateljica **Sanja Pilić** česta je gošća naše škole. Već dobro poznate čitalačke radionice i književna okupljanja uvijek završe dječjim smijehom. Uputila nam je najljepše želje za uspjeh našeg lista. Sanja, hvala na lijepim željama!

Promociju časopisa uveličali su naši gosti **Davor Gobac** i **Krunoslav Tomašinec**. Svojim zaraznim osmijehom i dobrim raspoloženjem podignuli su atmosferu.

Dečki, hvala na pomoći i gostovanju.

Mirela Balog

Osobna karta Osnovne škole Trnsko

Upornošću i znanjem do uspjeha!

Tko smo?

- osnovani smo 27. siječnja 1963.
- imamo 583 učenika, 26 razrednih odjela i 72 djelatnika
- vježbaonica smo za 6 fakulteta
- 2018./2019. sudjelovali smo na 7 državnih natjecanja
- imamo certifikat EKO škole
- imamo 2 voditeljice Županijskih stručnih vijeća
- ravnatelj je predsjednik Ogranka grada Zagreba Hrvatske udruge ravnatelja osnovnih škola

Uspjeh učenika rezultat je nesebičnog rada naših učitelja!

Programi i projekti

- program produženog boravka
- program Vikendom u sportske dvorane
- sudjelujemo u eksperimentalnom programu Škola za život
- suradnja s osobama i ustanovama iz Europe, Azije i Afrike

EU team iz škole u sklopu Erasmus plus programa ima iza sebe uspješan projekt, a u realizaciji je i novi projekt.

U prostorijama škole djeluju:
Glazbena škola Blagoje Bersa,
Digitalna akademija,
Škola stranih jezika Nova Varšavska
i mnoge druge izvanškolske aktivnosti.

Prvi list Osnovne škole Trnsko

Prvi školski list Osnovne škole Trnsko nastao je daleke 1963. godine. U predvorju novonastale, mlade škole postavili smo pano (podsjećao je na slikarski štafelaj) s oglasom o pokretanju lista. Nakon toga, formirali smo redakciju (redakcijski odbor, glavni urednik, tajnik i blagajnik). Na prvom radnom sastanku raspisan je natječaj za ime lista i za naslovnu stranicu.

Od 1963. do 1967. godine školski list „Svitanje“ štampa se u tiskari „Epoha“. Poslije ga sami izrađujemo. Domar naše škole na šapirografu izvlači stranice, članovi novinarske grupe ih slažu, klamaju i prodaju list. Sve troškove pokrivamo sami. Bila je to manufaktura, ali s mnogo radosti, rada, zadovoljstva učinjenim poslom, ponosa, zajedništva i nadasve druženja.

Kako li je samo prijao sladoled nakon dovršenog posla, na kraju školske godine, u lipanjskim vrućinama!

Prve godine Domovinskog rata mi smo između uzbuna uređivali svoj novinarski pano. Našim bivšim učenicima (tada već zrelim ljudima, a i mlađim od 20 godina) koji su bez razmišljanja i koristoljublja pohrlili braniti Hrvatsku, svoj dom, pisali smo pisamca podrške, ljubavi i zahvalnosti.

S koliko ushićenja, ponosa i radosti uređivali smo pano za veliki događaj: proglašenje i priznanje Republike Hrvatske!

Vrijeme za pamćenje!

Marija Stojavljević, učiteljica hrvatskoga jezika u mirovini, osnivačica prvog lista naše škole 1963. godine

Prvo uredništvo lista, 1963.

1993. godina

List *Svitanje* uređivala je i učiteljica hrvatskoga jezika Andrea Bosanac

Slavni je Goethe jednom postavio pitanje „Kome sreća nudi najljepšu palmu?“. Odgovor smo mogli, možemo i moći ćemo uvijek tražiti na mnogim mjestima, no jedno je sigurno po Goetheu „Onome tko radosno radi, tko se raduje djelu.“ Upravo je uredništvo školskoga časopisa uvijek radosno radilo i uvijek se radovalo svome djelu.

U Osnovnoj školi Trnsko radila sam 16 godina. Tijekom toga vremena moj je rad bio usmjeren i na osmišljavanje i uređivanje školskoga časopisa, naravno, uvijek u suradnji s vrijednim i kreativnim učenicima i radnim kolegama i kolegicama. U časopisu, koji je s godinama mijenjao svoj naziv *Svitanje*, Trnskomanija, Trn), uvijek se moglo pronaći mnoštvo zanimljivih isprepletenih životnih priča koje su povezivale prošlost i sadašnjost, ali isto tako ukazivale da će i budućnost biti nagrađena ako bude marljiva, vesela i strpljiva. I uvijek je tako bivalo. Učenici koji su bili vrijedni članovi uredništva, zajedno sa svojim učiteljima i učiteljicama, svakim su novim brojem dokazali što mogu stvoriti i kakve priče zapisati i ispričati. Prelistavajući stranice časopisa, nije trebalo puno vremena kako biste, kao čitatelj, spoznali da učitelji ove škole svojim učenicima žele osigurati jednu kvalitetnu stvaralačku školu u kojoj se uvijek pronalazio poticaj za svaku vrstu dječjeg stvaralaštva i znanja. Biranjem fotografija za svaki novi broj, osmišljavanjem zanimljivih tema, koje su baš u tom trenutku bile aktualne, moglo se spoznati da je dječja znatiželja u OŠ Trnsko uvijek dobivala sve odgovore u jednom zabavnom, zanimljivom i korisnom vremenu. Znatiželja koja je uvijek bila krijesnicom novoga broja.

Nije uvijek bilo lako ispoštovati sve termine, ponekad su neki

prilozi bili zabilježeni u zadnjem trenutku, ali kada je časopis bio u rukama čitatelja, sve su napetosti bile zaboravljene.

Svaki je novi broj dao naslutiti da ulazite u svijet pozitivnoga duha, razigranosti, da ulazite u sažetu biografiju jedne škole.

Posebno mi je u sjećanju ostao rad na Ljetopisu povodom obilježavanja 50 godina OŠ Trnsko. Iznimna mi je čast bila biti urednicom toga izdanja i zabilježiti kronologiju života škole koja je iznjedrila mnoštvo državnih natjecatelja, bilo u znanju ili umjetnosti, ili je stajala na tronu zbog vrhunskih sportskih uspjeha, ili se dičila nemalim brojem kvalitetnih učitelja.

Ovim putem još jednom zahvaljujem svim svojim bivšim kolegama i kolegicama na suradnji, susretljivosti i pomoći u izradi svake stranice, i naravno, svim učenicima koji su zajedno sa mnom, jednom davno, stvarali povijest časopisa OŠ Trnsko.

Na kraju mogu zaključiti da ova škola ima svoju palmu. Uvijek će postojati mladi i mali pisci koji će pisati biografiju ove škole, dajući dio sebe i svoga znanja u svaki redak i ponuditi neku drugu stvarnost, neku novu priču, jedan novi časopis.

Andrea Bosanac, učiteljica hrvatskoga jezika i književnosti

Zadnja urednica tiskanog izdanja školskog lista bila je učiteljica hrvatskoga jezika Marina Fistić

Ispričana priča. Trajno zabilježena. I još jedna. I još jedna. Intervju za pamćenje. Reportaža iz neke daleke zemlje. Pokoji stih. Sve je tu. Blizu nas. U nama. S nama. Radost i osmijeh na dječjim licima.

Svitanje je ispričalo svoju priču i postalo Trn koji diše i dalje, priča punim plućima, izlazi iz okvira opipljivog i budi interes. Sve ono vidljivo postaje nevidljivo, sve nevidljivo vidi se svom svojom jakošću i svjetlošću.

Pisati, pisati i samo pisati. Pišimo i dalje!

Marina Fistić, prof.

I oni su sjedili u školskim klupama

Dobrodošlicu našem listu su zaželjele
Sanja Pilić, književnica i Željka Mezić, ilustratorica.

Trnsko.

Škola još nije sagrađena, a ja sam u drugom razredu. S ostalim učenicima pohađam nastavu koja se održavala u zgradama sa zajedničkim prostorijama, negdje u prizemlju. Nosimo kute. Ja imam pletenice, katkad konjski rep. Moja učiteljica zove se Marica Špehar i jako je volim. Jednom nisam napisala sastavak po sličicama u čitanki nego sam ga izmislila na licu mjesta, praveći se da ga čitam iz bilježnice. Snalazim se. Kasnije nisam bila tako dovitljiva.

Jednog dana nova škola je gotova. Prelijepa je. Sve mi se sviđa u njoj, prostrana je i svijetla. Veliki prozori, dobar raspored, hol s pozornicom. Stalno se nešto događa, zabavno je. Trčimo po hodnicima i stepenicama. Oskar Rijetković predaje glazbeni. Odličan je nastavnik, osebujan. Pjevam u zboru, treći glas. Ivanka Udovčić iz likovnog kaže mi da nebo može biti ljubičasto. To saznajem u petom razredu. Bila sam sretna. Do tada sam mislila da smijem obojati nebo jedino u plavu boju.

Objavljujem priču u školskom časopisu „Svitanje“. Bila je to priča o pijancu koji je izgubio sjenu, pobjegla je od njega zato što je pio. Vodim *mudre* razgovore s Reneom Bakalovićem, a često se i svađamo. Uopće, u višim razredima prilično se družim s dečkima na klupici u parku pored škole i razgovaramo o smislu života, Dänikenu, glazbi, umjetnosti i simpatijama. Nataša, Nada i Biserka najbolje su mi prijateljice.

Moja sjećanja na Školu „Trnsko“ su vedra i ugodna. I danas mi se sviđa njezin arhitektonski oblik. Veselim se što je još živa i zdrava, iako joj je potreban *makeover*. Drago mi je da je i pokrenut novi digitalni časopis „Trn“. Želim vam puno dobrih članaka, uspješan život i da, katkad, sa svojim Trnom ispravite ili ukažete na neku nepravdu ili problem.

Draga školo, budi i dalje uspješna u odgajanju i podučavanju djece! Škola je, ipak, drugi dom!

Sanja Pilić

Moja ljubav prema slikovnicama i ilustracijama rasla je i razvijala se od djetinjstva pa sve do današnjih dana. Kao dijete uživala sam u crtanju i slikanju, a sada, jednako tako, uživam u ilustriranju slikovnica i knjiga za najmlađe čitatelje. To znanje i ljubav volim prenositi djeci i zato često održavam likovne radionice u školama i knjižnicama. Jedna takva radionica organizirana je i u vašoj školi. Na njoj su sudjelovali učenici svih generacija, od prvog do osmog razreda. Učili su što je to ilustracija, kakav je tijek njezinog nastajanja i koje sve zadatke ilustrator mora riješiti kroz svoj likovni rad. Polaznici radionice napravili su ilustracije prema tekstovima koje su napisali učenici. Mašta nema granica i to se može vidjeti u likovnim radovima koji su nastali na radionici. Neki od njih obogatit će i vaš školski časopis „Trn“.

Uživajte u čitanju, slikanju i maštanju!

Željka Mezić

Razgovarali smo

„PLANINU ĆE POMAKNUTI SAMO ONAJ TKO JE NA PO-
ČETKU POMICAO KAMENČICE.“

kineska poslovice

U školi, kao i u životu, često se pozornost pridaje raznim problematičnim situacijama. Govori se o učenicima koji imaju loše ocjene, koji ometaju nastavu, koji dovode sebe i druge u nepovoljne i neželjene situacije. U toj školskoj svakodnevici često se dogodi da oni dobri nepravedno ostanu negdje sa strane. Marljivo, pametni i nadasve pristojni, često ostanu u sjeni svojih nemarnijih i živahnijih kolega.

Novinarska se skupina 7. razreda i njihova voditeljica, profesorica **Vesna Dresto**, pozabavila upravo njima – učenicima koji su ove školske godine predstavljali sebe i školu na najvišoj razini natjecanja i smotri u kojima su mogli sudjelovati na osnovnoškolskoj razini – onoj državnoj.

U petak, 10. svibnja, ugodno su **razgovarali Lucia, Hana, Mihaela, Sunčica, Mateo i Viktor**, sedmaši koji u svoje slobodno vrijeme pišu u Novinarskoj skupini škole te **Marta, Dario, Tia, Jelena i Josip**, natjecatelji državnih natjecanja i smotri. Nedo- stajao je samo **Filip** koji je tog tjedna bio bolestan. Igrom slučaja, svi novinari su u jednom trenutku i sami bili sugovornici, budući da su redom svi nastupali na različitim natjecanjima i smotrama u kojima su predstavljali školu. Razgovor koji je započeo kao intervju pretvorio se ubrzo u okrugli stol, budući da su pitanja pljuštala sa svih strana i svi su željeli što više doznati o sugovornicima i o natjecanjima na kojima su sudjelovali.

Led je probila Sunčica koja je odlučno i sigurno vodila razgovor s Martom **Vukić i Darijom Panićem** iz 8.b razreda. Marta i Dario su, uz **Magdalenu Obajdin** iz 6.a razreda dio debatnog tima škole koji je sa svojom mentoricom, profesoricom **Nikolinom Reder**, osvojio 3. mjesto na Državnom natjecanju. Natjecanje je organizirano u Zagrebu i trajalo je dva dana, a sudjelovalo je 14 debatnih timova iz cijele Hrvatske. Marta je okupljenima objasnila da je debata strukturirana i argumentirana rasprava na unaprijed zadanu tezu u kojoj se sučeljavaju dvije suprotstavljene strane – afirmacijska i negacijska s točno definiranim zadatcima. Teza na koju su debatirali je glasila: „Trebaju li društvene mreže zakonski odgovarati za sadržaje koji se na njima objavljuju?“ Za svaku tezu svaka ekipa priprema i negacijske i afirmacijske argumente te mora znati zastupati i jedno i drugo mišljenje. Oboje su veoma ponosni na uspjeh debatnog tima, a kao najteži

dio naglašavaju suradnju u timu, budući da privatno vrlo često imaju različita mišljenja o tezama. Najljepše im je druženje tijekom natjecanja, a ističu jednu veliku prednost, naučili su argumentirano raspravljati, što im iznimno pomaže u svakodnevnom životu, posebice u raspravama s roditeljima. No nije debata jedino čime se bave. Tako Dario uči francuski i pliva i planira upisati jezičnu gimnaziju, a Marta svira klavir, a posebna su joj ljubav matematika i kreativno pisanje te je sudjelovala i na Goranovom proljeću. Marta želi upisati XV. gimnaziju, popularni MIOC.

Jelena Sabljak iz 8.a razreda u travnju se u Zadru natjecala na Državnom natjecanju iz Njemačkoga jezika. Njena je mentorica bila profesorica **Ines Gašpert Junek**. Jelena je osvojila 6. mjesto u kategoriji povratnika. Naime, u trećem se razredu iz Frankfurta doselila u Zagreb. Okupljenima je objasnila da se natjecanje iz stranih jezika odvijalo u dva dijela, pisanog i usmenog. U pisanim se ispitima provjeravalo razumijevanje slušanjem, uporaba jezika i pisao se esej, a na usmenom se dijelu s ispitnim povjerenstvom razgovaralo na određenu temu. Iako je natjecanje imalo mnogo dijelova, imala je vremena uživati i u obilasku Zadra i druženju s natjecateljima. Jelena planira upisati dvojezični program na njemačkom jeziku u IV. gimnaziji. Sljedeća je sugovornica bila **Tia Marija Gebauer** iz 8.b. Tia je pozvana na Državno natjecanje iz Biologije, a za dlaku joj je pobjeglo i Državno natjecanje iz Engleskoga jezika. Budući da se u vrijeme održavanja intervjua Tia još uvijek spremala za natjecanje, s posebnim ponosom vas možemo izvijestiti da se iz Podgore vratila s osvojenim 3. mjestom. Njena je mentorica bila profesorica **Jasna Prnjavorac**. Tia nam je otkrila da ima mlađeg brata Fran-ka, da se u slobodno vrijeme bavi trčanjem, uči španjolski i brine o svoja tri psa. Planira upisati I. gimnaziju i nakon toga postati veterinarica.

Josip Keča iz 8.a razreda za-ljubljenik je u daske koje život znače. Uz glumu, koja ga je i odvela na Državnu smotru LiDraNo, trenira i karate u kojem ima drugi smeđi pojas. Ovogodišnji LiDraNo, smotra literarnog, dramskog i novinarskog stvaralaštva održan je u Šibeniku, a Josip je nadahnuto interpretirao pjesmu Rarka Zvrke „Moja staza“. Ponekad ga mvuči trema, a ističe kako mu nije nikakav problem uživjeti se u tekst i svojom izvedbom prenijeti emocije gledateljima. Njegova je mentorica bila profesorica **Božica Ditrih**.

Filip Vučić, učenik 8.b razreda, prošlogodišnji je osvajač 2. mjesta na Državnom natjecanju iz Povijesti, a ove se godine okrenuo prirodnoj skupini predmeta. Naime, Filip je sudjelovao na dva državna natjecanja – iz fizike i kemije. Njegova je mentorica bila profesorica **Kristina Mlinarić Činčurak**. Na natjecanju iz fizike, koje se održalo u Poreču, Filip je osvojio 8. mjesto i III. nagradu te je dobio poziv za pretestiranje za Međunarodnu olimpijadu. Nakon toga je putovao u Split, na natjecanje iz kemije i tamo je u izrazito jakoj konkurenciji osvojio 9. mjesto. Filip u slobodno vrijeme voli putovati i bavi se šahom.

I kad ovogodišnja, izuzetno uspješna generacija osmaša ode u srednju školu, OŠ Trnsko ne ostaje bez uspješnih učenika. Ekipa robotičara, koju su činili **Mateo Kos** i **Viktor Žigić** iz 7.a te ekipa Nijemaca, u sastavu **Hana Mehdić**, **Lucia Nuić**, **Helena Klinčić** i **Valentina Paček** iz 7.a i 7.b na II. hrvatskom prvenstvu s „Mindstorm-robotima“ na njemačkom jeziku osvojila je 1. mjesto. Njihove su mentorice bile profesorice **Nikolina Reder** i **Anamarija Petrušić**. Natjecanje se održalo u Ogulinu, a kao nagradu škola je dobila robota vrijednog 350€ kojeg ćemo od sljedeće godine moći koristiti u nastavi. Uz robotičare, Viktor se bavi i košarkom, Mateo režijom i montažom, a zajednička im je ljubav i gluma na njemačkom jeziku. Već 3. godinu zaredom s Dramskom skupinom Trn nastupaju i na Kazališnim igrama na njemačkom jeziku u varaždinskom HNK-u. Ove su godine nastupili s predstavom „Ewiges hin und her“. Njihove su mentorice bile profesorice **Vesna Dresto**, **Nada Gečević**, **Nikolina Reder**

i **Marela Kovačević Đukez**.

Mihaela Pera je uz Korinu **Idžaković Jusup**, **Nayu Kraljević** i **Martu Vukić** radila na pjesmi „Breathe“ koja je na festivalu engleskog jezika „English All Around“ osvojila 2.mjesto i nagradu publike. Na istom je natjecanju **Leon Labar** iz 7.a osvojio 3. mjesto u sricanju, a osim glazbenog izazova i sricanja ostali učenici su se natjecali u izazovima izlaganja, uvjerljivom govoranju, filmskom izazovu te izazovu priče.

Iako samozatajni, ovi mladi uspješni ljudi prave su zvijezde naše škole. Iz razgovora s njima stječe se dojam da im dan nema dovoljno sati za sve njihove interese i hobije, no da se uz dobru organizaciju sve stiže – i učiti i družiti se i baviti se najrazličitijim aktivnostima. Nadamo se da su vas barem malo nadahnuli i možda vam dali ideju za koji novi hobi ili aktivnost kojima biste se mogli baviti.

Ines Gašpert Junek

Rad nagrađen prvim mjestom za literarni izraz na Lovrakovim danima kulture

„Pjesnici su čuđenje u svijetu.“

A.B. Šimić

Rođena sam u bolnici Merkur kao da sam s nekog drugog planeta. Različitosti su dio života. Ne možemo ih izbjeći. Ponekad na njih neprimjetno nailazimo. Velike ili male - to su sitnice koje svakome od nas čine život. Čine naša mišljenja. Kada bismo stavili bocu vode ispred triju osoba i pitali ih na što ih asocira, ne bismo dobili isti odgovor. Jedna bi osoba rekla na žed, druga na more ili bazen, a netko treći na kišu. Kiša. Tišina i smirenost, osjećaj spokoja i normalnosti. Normalnost. Kako netko može odrediti tko je normalan? Jedna osoba, na primjer, ima specifičan način odijevanja. Kako joj možemo suditi, reći da nije normalna? Nije počinila nikakav zločin ili naudila nekome. Svatko je drugačiji, to bi značilo da nitko nije normalan. Svi smo različiti - to je ljepota ljudskosti. Sve te stvari koje smatramo nedostacima zapravo čine čovječanstvo.

Imam 14 godina, idem u osmi razred osnovne škole. Volim svoju obitelj i psa. Treniram plivanje i obožavam filmove, posebno klasične vremena, one koji nikada ne izumiru. Ostaju u našoj podsvijesti bez obzira na to ako mislimo da ih se ne sjećamo. Uvijek su dio nas i one naše međusobne različitosti. Sigurna sam da, ako bih vam navela ove činjenice o sebi, da biste pomislili da sam prosječna osoba, što je i istina, ali imam i ja svoju različitost koja me dijeli od vršnjaka. Ponekad je to kao da su ostali prešli preko rijeke s krokodilima, a kada je došao red da ja prijeđem na drugu stranu, most se srušio, nestao. Rođena sam sa stopostotnom gluhoćom, ali to me nije spriječilo da budem sretna. Djetinjstvo je moja pjesma u kojoj se ne sjećam svih stihova, ali znam melodiju. Sreću u njoj čine ponajprije moji životni učitelji - moji roditelji. Bez njih ne bih našla prekidač u mračnoj sobi, ne bih našla sve mogućnosti u životu koje mi se nude, razlikovala dobro od lošeg ili shvatila vlastite pogreške. Sjećam se onih najjednostavnijih trenutaka, malih promjena tempa u mojoj pjesmi, mojem djetinjstvu poput onih *psipća* što su se skrivali u mojoj glavi ili *konjeva* umjesto konja, zalutalih plišanih *zekova* kojima se broj nije znao, ili trenutaka kada bih se maštovito iskazala da se idem spustiti niz *spuštalicu*. U mojem rječniku nije bilo tobogana ili mobitela, u mojim je riječima mama imala *snimalicu*. Moje su riječi bile originalno moje. Voljela sam izmišljati riječi, uvjerila sam sebe da sva pametna djeca to rade. Bila sam mala, ali sam shvatila da se u djetinjstvu čovjeka najbolje upozna. Možda će

se poslije promijeniti, ali i najveći čovjek je najmanje skriveno dijete sa snovima. Roditeljima sam s prijateljima priređivala supertalent predstave i emisije. Vješto bih baratala rukama i nogama iskazujući koliko imam talenta za stvaranje nereda u našoj dnevnoj sobi. Mijenjala sam kostime svakih pet minuta, brzo sam obišla svijet i prošla prigode poput maškara, Valentinova, Noći vještica, princeza iz svih napravljenih crtića, poznatih glumaca, izmišljenih likova, raznih izmišljenih scena, plesova, upotrebljavala sam kulise iz svih dijelova tadašnjeg našeg stana. Imala sam i vlastiti pješčanik sa specijalnim bijelim pijeskom i deset kantica te petnaest lopatica. Imala sam pravi sustav gradnje pješčanih objekata, dvoraca, kuća i mnoštvo drugoga izgrađenog s mojom profesionalnom opremom.

U svakom sam se polju iskazala: u gradnji, kazalištu, automobilskoj industriji, dizajnerskom svijetu, sportu, odgoju igračaka kojima sam svakodnevno mijenjala imena. Medicinu nisam izostavila: svima u obitelji sam dijagnosticirala rijetke bolesti jer sigurno imamo neke čudne gene, uvijek sam vadila krv i davala infuzije. Bacila sam se u kulinarske pohode u kojima sam pojela većinu namirnica. Uspješno sam i izmišljala vlastita jela koja su morale jadne lutke pojesti. Marširala sam u maminim potpeticama i lijepim haljinama. Iz kuće nismo smjeli izaći bez torbice i mnoštva drugih rekvizita. Po mojem tvrdoglavom mišljenju sam na odlasku samo do trgovine morala nositi kolica za bebu, sjedalicu, medvjedića, lutku, tri deke da mojim plišanim prijateljima ne bude hladno iako je vani sredina ljeta, dvije lopte ako po putu sretnemo igralište, malu ljekarnu i ambulantu ako se koja igračka povrijedi.

Imala sam i puno stvarnih prijatelja s kojima sam se i svađala zbog igračaka i drugih neopravdanih razloga za koje su obje strane bile krive, ali i mirila jer sam podsvjesno shvaćala da je za prijateljstvo potrebno dvoje. Ponekad sam imala zanimljive ideje zbog kojih sam bila glavna violina i prva u nevolji. Provodila sam demokraciju i drugi prijatelji su imali ideje koje sam ja, kao i uvijek, otvorenih ruku primila, ali ponovo smo bili uhvaćeni u nevolji. Voljela sam čitati slikovnice i knjige, ali voljela sam filmove i crtiće isto tako. Moje je djetinjstvo bila moja slikovnica koju sam obojala na svoj dječji način.

S godinu dana sam operirala desnu stranu glave, odnosno uho. Do šeste godine života sam živjela normalno, poslije se također nije ništa promijenilo. U tom razdoblju išla sam kod logopeda i

na provjere sluha. Ne doživljam to kao traumu. Bilo je to lijepo razdoblje života, i sada je. Stekla sam osobe koje u svom životu jako cijenim i koje su mi pomogle. Moja mama mi je puno pomogla, sa mnom je uvježbavala moj usmeni izraz, riječi, sluh. Kada sam bila mala, provodila je sa mnom dane. Naučila sam da je svatko svoj borac i da ljudi nisu onakvi kakvim se čine. Tata mi je pokazao kako zapravo biti dijete i kako se zabaviti te što je zapravo smijeh, ali da treba biti i realan te otvoriti subjektivnu i objektivnu perspektivu. Naučila sam da vlastitim trudom postizemo vlastiti uspjeh te kako zapravo sagledati neku lošu situaciju i djelovati u njoj.

Učim od svojih roditelja, ali i oni od mene, ne želim se previše osvrutati na njihov utjecaj u prošlosti, nego u sadašnjosti. Kada bi me pitali koga od svojih roditelja više volim, ne bih mogla odgovoriti. Prirodno je da svaki čovjek najviše cijeni i voli svoje roditelje jer njih promatra cijeli život, zna njihove mane i vrline. U njima želi vidjeti sebe, njima se zahvaljuje kada postigne uspjeh ili dobije nagradu. Želi se njima dokazati i pokazati odgovornost te ukazati na to da je zapamćeno sve što nam roditelji govore jer nam žele dobro. Svijet će ti uvijek govoriti iz uma - oštro, a roditelji iz srca.

U šestoj sam godini života dobila ranu na području umjetne pužnice koja mi pomaže da čujem. Morala sam ponovno na operaciju, ali su mi morali operirati obje strane glave. Sve su tri obavljene operacije bile uspješne. Nekoliko mjeseci sam provele u bolnici i nisam uopće čula. Bolnica je bila uobičajena, ako se može tako reći, s bijelim hodnikom, puno zgrada i soba u kojima su bili bolesnici s različitim dijagnozama i pričama. Mutni su mi događaji i dani provedeni tamo. Dugogodišnji prijatelji su mi davali smiješak svojim dolaskom i šarenim balonima. Sjećam se posjeta prijatelja i obitelji, gledanja crtića, čitanja knjiga i raznih načina zabave, straha od odlasku na operaciju i buđenje s mučninom nakon nje, upoznavanja raznih doktora i medicinskih se-

stara. Upoznala sam se s uviđanjem u različitosti ljudi. Bilo je to poput čudnovatog boravka u malo drukčijem hotelu. Nije bilo tako strašno, pogotovo kada ne pamtiš sve. Ostao je to samo dio života, još jedno iskustvo, još jedna pouka i poglavlje. Moji roditelji, posebno mama koja me odbijala ostaviti samu u bolnici, bili su mi velika potpora. Ono u što sam bila sigurna je to da su dvije osobe bile tamo, mama i tata. To mi je bilo najvažnije, prošlo je, naučila sam nešto.

Umjetna pužnica najjednostavnije radi na principu magneta. Aparatić je spojen s unutarnjim dijelom jer šalje signale živaca. Ponekad sam, kada sam išla na provjere sluha i slično, imala osjećaj da mi ne vjeruju. Stavili su me pred sud i hoće vidjeti istinu. Cijeli niz događaja sam nevjerojatno uspjela staviti na papir - crna tinta na bijelom.

Mislím da me to učinilo osobom kakva sam danas. Život na lotu - nikad ne znaš koji ćeš broj dobiti. Sigurna sam da sam izvukla pobjednički broj. Igram na velike uloge. Očekujem bogatstvo čovjeka, ne ono materijalno, već duhovno. Ne tražim nešto jedinstveno, želim nešto najvrjednije - zadovoljstvo sa sobom. Ne želim sebe uspoređivati s drugima, gledam svoj put i cilj. Ne čekam da me drugi sputavaju, ali slušam savjete i čekam trenutak kada ću biti dovoljno mudra da ih drugima dajem. Kada se spotaknem, želim znati nastaviti, uvijek ima manjih i većih od tebe, ali budi dovoljno velik čovjek za sebe i drugi će to shvatiti. Ne želim uspjeh na način da budem slavna, želim biti poznata onima koje volim.

Lara Vidranski, 8.b

Jan Kosovec, 4.b

ŠTO JE UNA PROČITALA (i preporučuje za čitanje)

Otkad znam za sebe okružena sam knjigama. U knjižnicu sam učlanjena s nepune dvije godine, a redoviti ritual pred spavanje bilo je mamino čitanje meni i bratu. Obožavam čitati! Knjige su moja velika ljubav.

Počeci nešto ozbiljnijeg čitanja bili su ljeti između 2. i 3. razreda uz knjige S. Polak, S. Pilić, D. Walliamsa itd..

U četvrtom razredu čitam više, a i kvalitetnije knjige. Te školske godine pročitala sam 40-ak knjiga! Naravno, u petom razredu, uz više predmeta i zahtjevnije gradivo, prilika za čitanje je manje, ali kada nešto voliš, onda nađeš za to vremena. Iz mnoštva dobrog štiva koje sam pročitala htjela bih vam preporučiti nekoliko knjiga koje su me se posebno dojmile s nadom da ćete posegnuti za nekom od njih tijekom dugog, toplog ljeta. A na jesen možemo razmijeniti dojmove.

ČUDO, R. J. PALACIO

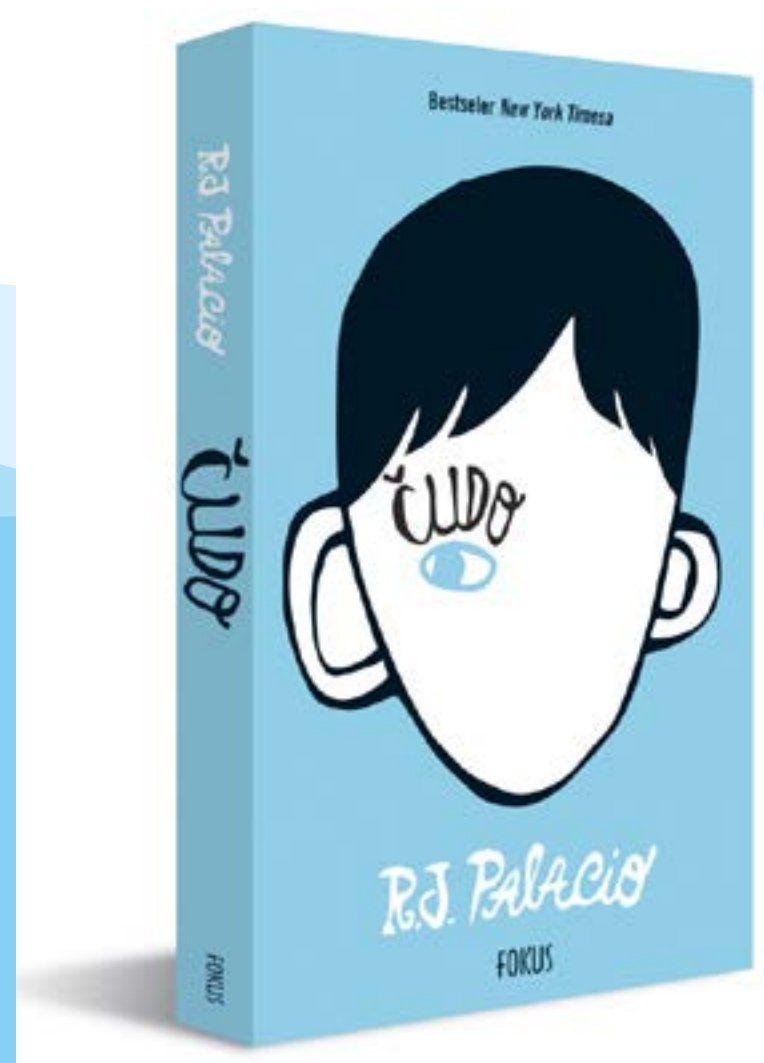
Prekrasna, dirljiva i poučna priča o desetogodišnjem dječaku Augustu (Auggie). Auggie je dječak koji boluje od teške bolesti zbog koje mu je lice deformirano. Zbog bolesti morao je prolaziti brojne operacije te nije mogao pohađati školu već se školovao kod kuće. S deset godina roditelji ga odlučuju upisati u školu, u peti razred. Knjiga prati razne izazove i probleme s kojima se susreće Auggie i njegova obitelj u toj prvoj godini škole. Na žalost, Auggie se zbog svojeg izgleda morao nositi i s brojnim predrasudama iako je „iznutra“ bio sasvim običan dječak koji voli znanost, kompjuterske igrice i dobru šalu. Ovo je knjiga nakon koje shvaćate izreku iz Malog princa: „Samo se srcem dobro vidi, ono bitno je očima nevidljivo!“.

Izdavač: FOKUS

Prijevod: Tamara Kunić

PAX, SARA PENNYPACKER

Ako ste ljubitelj životinja i/ili imate kućnog ljubimca, onda kada krenete čitati Paxa priredite i paket rupčića. Zaplakat ćete sigurno! Dječak Peter je na rubu šume pronašao mladunče lisca kojega je spasio. Nazvao ga je Pax (mir). Nevjerovatno prijateljstvo

dječaka i lisca jednog dana se prekida. Započeo je rat, Peterov otac ide u vojsku, a Peter odlazi živjeti djedu 500km dalje od kuće kako bi bio na sigurnom. Na „naredbu“ oca ostavlja Paxa u šumi iako mu se zbog toga slama srce. Pax se ne snalazi sam u šumi; ne zna loviti i previše vjeruje ljudima. Peter je slomljen od tuge, shvaća da nije smio ostaviti svog najboljeg prijatelja. Kreće u potragu odlučan da Pax i on moraju biti skupa. Isto osjeća i Pax te kreće u potragu za dječakom. Na putu do ponovnog susreta čeka ih niz izazova, prepreka i avantura... Knjiga je posebno zanimljiva zato što je jedno poglavlje pisano iz perspektive Petera, a drugo iz Paxove.

Izdavač: LUMEN

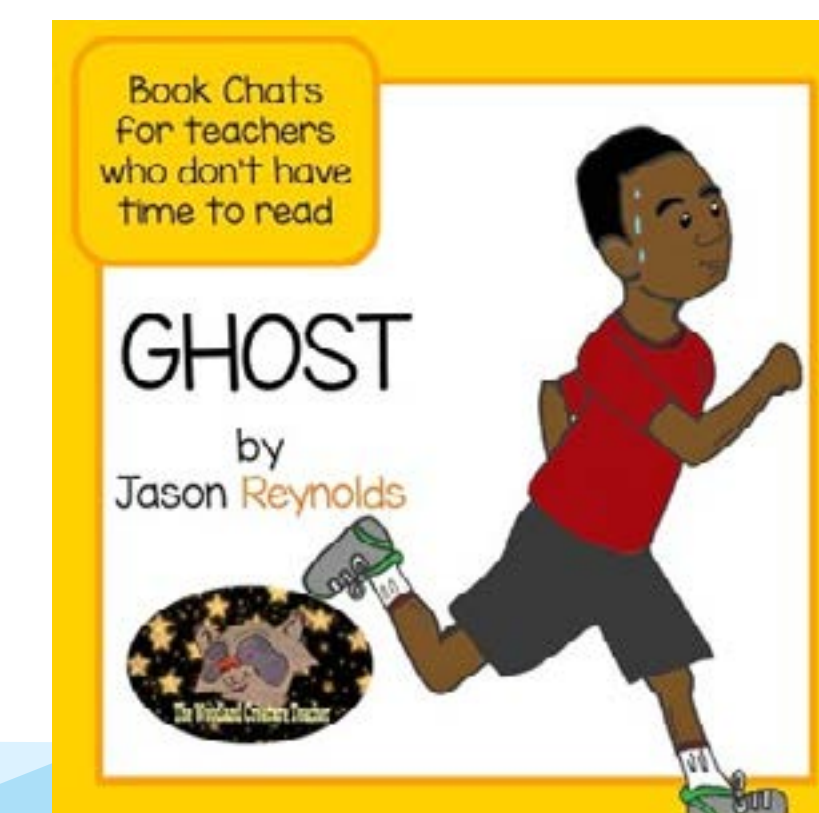
Prijevod: Ines Čulo

DUH, JASON REYNOLDS

Prva asocijacija na naziv knjige bila mi je da je riječ o *science fiction* romanu, ali „Duh“ je sve sam ne fikcija. Riječ je o dvanaestogodišnjem dječaku imena Castle koji je sam sebi nadjenao nadimak Duh. Djelomično jer se osjećao nevidljivim gdje god se našao, bio je izoliran i bez društva, a djelomično jer kao duh ne bi bio na meti izrugivanja vršnjaka i izbjegao bi sve loše i bolne situacije koje su mu se u životu događale i događaju. Ipak, jedan događaj pokreće stvari nabolje. Gledajući trening atletskog tima, Duh izazove najboljeg sprintera u timu na dvoboj. Pobjeda mu donosi trenerov poziv u ekipu i, još važnije od toga, priliku da promijeni život. Po prvi put Duh je osjetio kako je to kada nekom/nečem istinski pripadaš. A da to tako i ostane, spreman je na donošenje boljih odluka i izbora u životu.

Izdavač: PROFIL

Prijevod: Dražen Čulić

Una Giljević, 5.b

Jesen u gradu

Jučer sam bio u središtu grada Zagreba.
Cijeli je dan bila magla i bilo je hladno.
Ljudi su bili toplo obučeni.
Padalo je šareno lišće.
Bio je pravi jesenski dan.
Vozila su imala upaljena svjetla po danu.
Striček je pekao kestene.
Ljudi su kupovali kestene koji su odlično mirisali.
Red za kupiti kestene jako se povećao.
Šetao sam po lišću.
Mislio sam da će padati kiša pa smo uzeli kišobran, ali kiša nije padala.
Na željezničkom kolodvoru sam vidio strašilo s bundevom.
Na povratku kući mama je kupila puno mandarina.

Šimun Tomašinec, 2.a

Sara Šulc, 4.a

Kiša šapuće,...

Danas je oblačno. Nije toplo, pada kiša. Hladno je.
Lišće je promijenilo boju.
Čuje se šapat kiše.
Svi smo u učionici.

Karlo Krnic, 2.c

Lucija Matić, 2.a

Let lišća

Lišće- šareno, raznoliko,
leti - zabavlja se.
Vrtlog lišća iznad mene umiruje me.
Poput fotografije - vidim i pamtim trenutak.
Hladnoća izvana - toplina iznutra.
U meni.
Prizor me očarava.
Gledam.
Sat je stao - samo ja i lišće.
Lišće i ja.
Zajedno u trenutku beskrajnosti.

Nela Horvat, 6.b

učenici 2.c

Jesenski dan

Kišovit je dan. Vjetar puše. Pada lišće s drveća. Lišće je i na tlu.
Hladno je. Čujem šapat kiše. Vrijeme je promjenjivo. Vani više nema ljudi.
Ovo je prava jesen.

Nika Bošković, 2.c

Snjegović

Jutros sam snjegovića pravila,
tri grude jednu na drugu stavila,
pa sam našla dvije grane
koje sam u srednju grudu
zabila sa svake strane.
Uzela sam kapu plavu
i stavila je na njegovu glavu.
Dovršila sam ga kamenčićima, šalom
i mrkvom ne baš malom.

Celia Glavinić, 3b

Let male pahuljice

Mala je pahuljica ispala iz snježnog oblaka.
Letjela je prema rijeci čija je površina bila zamrznuta. Ponadala se da će tamo sletjeti i veseliti se na ledu s drugim pahuljama. Želja joj se nije ostvarila jer je puhnuo vjetar i odnio je dalje. Dugo je tako letjela. Prešla je jednu planinu i četiri mora i još nije sletjela.
Letjela je, letjela, letjela. Prošla je preko pustinje. To je bilo gadno. Skoro se cijela otopila.
No, vrijedilo se znojiti jer je na kraju sletjela na Sjeverni pol. Raj za pahuljice.
Tamo je živjela sretna s još puno pahuljica i nikad se nije otopila.

Pavao Bago, 3.a

Proljetna pjesma

Jaglac žut
narastao je uz put
jer stiglo je proljeće,
probudilo cvijeće.
Bijelih visibaba
puna je mala graba
u kojoj svako jutro
kupa se žaba.

Šafran je ponosno
dignuo glavu,
djeca mu pljeskala
stekao je slavu.

Bio je glavni,
bio je slavan,
sve dok nije stigao travanj.

Celia Glavinić, 3.b

Iva Škarica, 4.a

Tužna ljubičica

Jednog proljeća rascvala se ljepotica,
Lijepa ljubičica pored grma Mića.

A odjednom netko dođe
Uze ljubičicu
I ona jako loše prođe.

Lana Pižir i Tin Breljaš, 2.b

učenici 1.c

Kasno ljeto

U voćnjaku
kruška žuti,
šljiva plavi,
ruža cvate,
sunce žari.
Suša vlada,
a ruža vene.
Vodu traži
dok doziva mene.

Dora Zvonar, 3.b

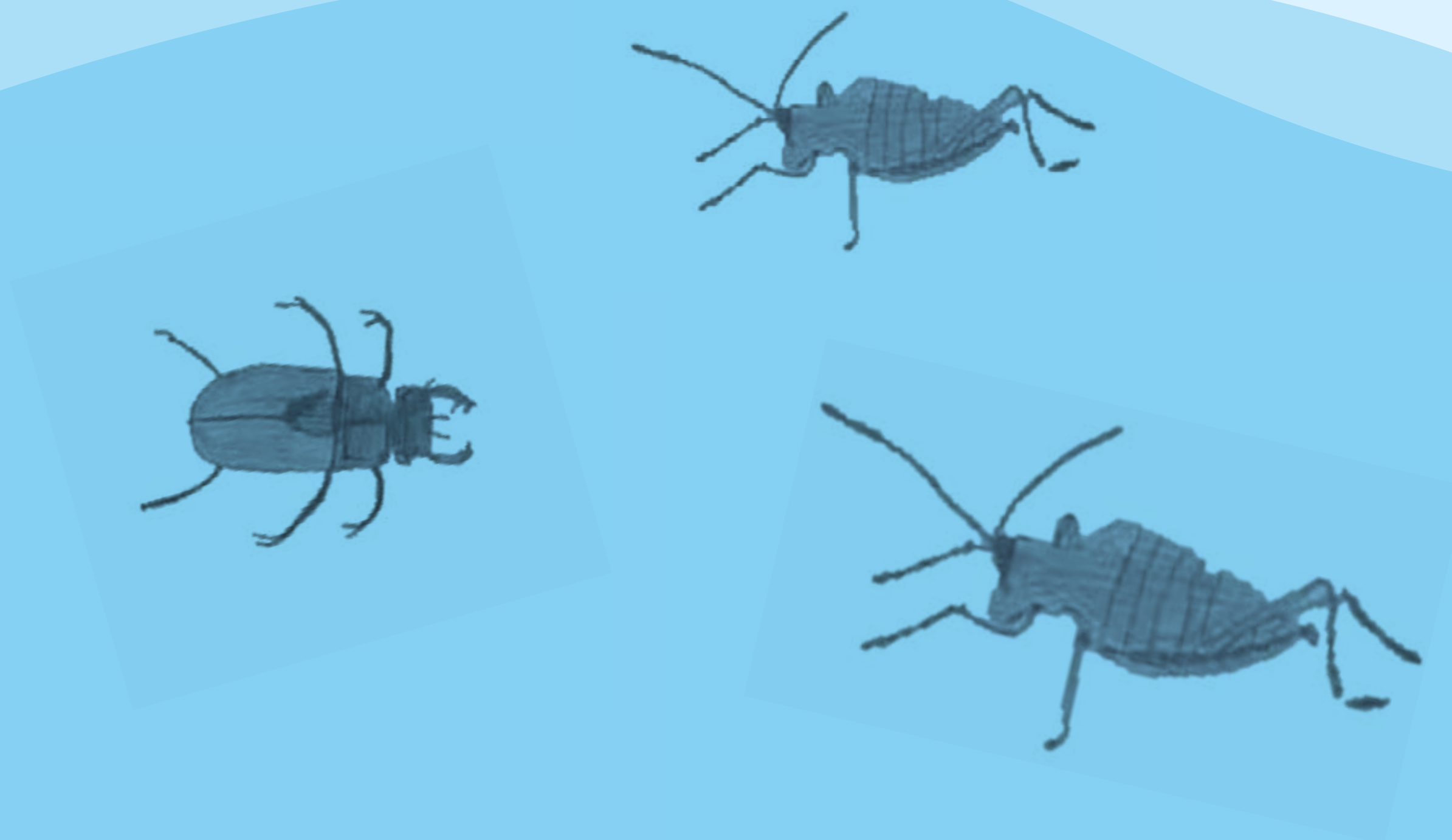

Sara Benković i Angelina Suvajec, 6.b

Ljepota bezbrižnosti

Ležim.
Osjećam hladno ispod sebe.
Osjećam more koje mi hladi noge.
Ležim.
Vidim mjesec kao iskovano srebro.
Vidim zvijezde kako svjetlucaju.
Ležim.
Osjećam dašak vjetra - puše prema meni.
Osjećam bezbrižnost.

Luca Babačić, 6.b

učenici 3.a

Čarolija počinje od mene

Zagrlim ju.
Ona zagrlila mene.
Nasmijem ju.
Ona mi daruje svoj osmijeh.
Pohvalim ju.
Ona mi daruje zahvalnost.
Pomognem joj.
Ona pomogne meni idući put.
Zajedno gledamo u sunce.
Zajedno uživamo u trenucima sreće.
Zajedno se smijemo, zajedno zabavljamo.
Moj život dolazi do nje.
Njezin život dolazi do mene.
Zajedno širimo naše iskre,
Zajedno živimo naš život.

Luca Babačić, 6.b

Lea Al Bahadly i Sven Đuherić, 6.b

Kad bi kuća bila živa

Kad bi kuća bila živa
kao dva labuda bijela
njeni prozori bi sjajili
kao lampe u noći,
a temelji bili bi
njene najveće moći.

A tek terase dvije
kao ruke što se šire
kad se nekome
dive.

Krov, pletena crvena kapa
što u visine se diže.
Na vrhu nje cvijet
umjesto
dimnjaka se smije.

Katarina Marić, 4.c

Biljka

Stabljika joj zelena,
bijeli kristali na njoj,
stoji sama.

Eva Peic, 4.c

Dvije bubamare

Bubamara je mala.
Živi na livadi.
Korisna je jer liječi biljke.
Jako je lijepa.
Ima crne točke i crvena krila.
Donosi sreću i krhka je životinja.

Bela Komarica, 1.b

Bubamara donosi sreću. Ona je crvene boje i
ima crne točke.

Živi na lišću biljaka. Ima krila i može letjeti.
Bubamara je mala i draga životinja.

Vida Škudar, 1.b

Recepti za lijepe snove:

Moj recept za lijepe snove je: topla šalica mlijeka, prah za spavanje, čarobna kava da imam sretne misli. Nakon toga to sve pomiješam u veliku šalicu, popijem i tako lijepo spavam.

Marina Kos, 3.a

Prvo slušaj glazbu.

Zamisli što si danas radio i to poboljšaj.

Smjesti se i poželi nešto što će te razveseliti.

Sklopi oči.

Ako ne možeš, razmišljaj o nečemu s otvorenim očima i polako ćeš utonuti u duboki san.

Petra Boroje, 3.a

Moj je recept za lijepe snove ne gledati TV i igrati igrice do kasno. Pojesti nešto slano za večeru. Pomoliti se prije spavanja. Pokušati izvući što veći osmijeh. A najvažnije je spavati s jednim do dva plišanca ili više. Obavezno jastucima prekriti radiator. Ne pokrivati se. Popiti čaja usred noći. Ne brojati ovce. Izbjeći maštanje i čitanje. Ako ne pomaže, otići mami u krevet.

Pavao Bago, 3.a

1. Budi veseo/la cijeli dan. Čini dobra djela i neka svaki dan ima lijepu uspomenu.

2. Navečer legni u svoj krevet i razmišljaj o danu.

3. O onim lijepim stvarima razmišljaj više, a ako ima ružnih stvari baci ih u kantu za smeće.

UPOZORENJE:

Ovaj recept ti neće uspjeti ako nemaš pufasti jastuk i puno plišanaca.

Vanja Šoš, 3.a

Petar Križanović, 2.d

Šuma

Ja volim biti u šumi.

Šuma je jako korisna.

U šumi možeš brati gljive.

U šumi možeš brati jabuke i kruške.

U šumi je zdrav zrak.

Ne smijemo sjeći drva bez razloga.

David Juranović, 1.b

Šuma nam daje kisik.

Lijepo je biti u šumi.

Kada sam u šumi ljepše se osjećam.

Ne smijemo ubijati životinje.

Ena Borova, 1.b

Pismo šumi

Draga šumo!

Volim te jako. Tvoji cvjetovi su prekrasni.

Ti mi daješ kisik.

Tvoje ptičice pjevaju stalno. Daju ti prekrasnu melodiju.

Puna si šarenila, boja, cvjetova, drveća. Tvoj je mali potocić prekrasan.

Kad po tvom potociću skakuće žabica uvijek mi šapne: „Šuma te voli!“

Ako je to istina, onda ja tebe obožavam.

Matea Hrgović, 4.c

Zaigrane kapljice

Popodne je. Kiša pada.

Vozim se u autu. Gledam kroz prozor i odjednom ugledam kapljicu. Kapljica me upita: „Smijem li se voziti s vama?“ Ja sam joj rekao da može. Otvorio sam prozor i ona mi je skočila na dlan. Ona me opet upita: „Možeš li uhvatiti moju prijateljicu?“ Uhvatio sam i nju i one su se počele igrati oko moga dlana. Kada je došlo sunce, one su se osušile. Iznenadio sam se. Osušile su se baš kada smo došli kući. I onda sam shvatio – isparile su i odletjele nazad u oblake. Eto, to je moja priča, a sada idem kod mog prijatelja Mihe.

Noa Cvitan, 4. b

Mačka

Mačka je mekana životinja.

Jako je gipka.

Voli se izležavati
i igrati
s klupkom vune.
Sviđa mi se zato
što se voli maziti.

Sofia Juratovac, 2.c

Dvije mačke

Mačka je kućni ljubimac.
Tijelo joj je gipko i prekriveno je šarenim krznom.

Zaigrana je.

Malo je sebična.

Ja mislim da je mačka zabavna i mažljiva.

Htjela bih imati mačku.

**Lucija Drenški
2.c**

učenici 2.c

PROJEKT „VALENTINOVO U NAŠOJ ŠKOLI“

Povodom Dana zaljubljenih, Valentinova, učenici naše škole pisali su literarne radove. Pjesme i priče naših malih pisaca i pjesnikinja bile su posvećene simpatiji, ali i nekim drugim ljudima koje jako vole: roditeljima, učiteljima, prijateljima...

Ukupno je napisano trideset i tri pisma, a nagradili smo najkreativnije i najvrjednije radove učenika: Ive Andrijević, Dore Zvonar, Vita Habjana, Matea Cigića, Petre Nikolić, Patricije Palašić i Sunčice Bencetić. Razrednici i učitelji nagrađenih učenika bili su jako ponosni na priznanja koja su dobili njihovi učenici.

Ravnatelj je učenicima na Valentinovo, 14.veljače, u svom uredu uručio prigodne poklone.

Antonia Zrilić, psihologinja škole

učenici 2.a

Tebi za Valentinovo

O tebi stalno mislim još od prvog razreda.
Zbog tebe volim ići u školu.
Imam dosta prijatelja, ali nitko nije kao ti.
Kad bi nebo bilo papir, a zvjezdice pisati znale,
Moju ljubav prema tebi opisati ne bi znale.
Voljela bih stalno biti u tvojoj blizini
Jer osjećam se sigurno i radujem se svakom novom danu
Kad ću te opet vidjeti.

Sretno Valentinovo!

Dora Zvonar, 3.b

Čudna ljubav

Jedan je pas volio mačke
i sve je radio naopačke.
Psećom tradicijom nije se zamarao
pa jednoj mački on se udvarao.
Iako čudno svi su ih gledali,
svojoj ljubavi ipak su se predali.

Iris Glavinić, 3.b

Lena Radošević, 6.c

Ah, ta ljubav

Jednog sunčanog jutra na ljetovanje je došla djevojčica iz Australije koja mi se jako svidjela.

Kod njih je bilo ljeto pa je došla ovdje. Imala je plavu kosu kao podnevno sunce. Oči su joj bile tamne kao tamna čokolada. Svidjela mi se jer je iz Australije, a ja tamo želim ići. Ta djevojčica znala je govoriti hrvatski jezik. Mojim prijateljima se isto svidjela. Sljedeći dan ujutro sam ležao na krevetu i pisao pjesmu do kasno navečer. Poslao sam je poštom. Odgovorila mi je pismom da joj se sviđa. Pozvao sam je kod sebe doma i napravio joj tortu. Taj dan ona je shvatila da se i ja njoj sviđam. Ostala je do kasno navečer. Nakon nekoliko tjedana morala je otići i krenuti u svoju školu. Dopisivali smo se jer mi je dala svoj broj telefona. Sljedeće Valentinovo pozvat ću je u kino. Gledat ćemo neki film. Ne znam koji će tada igrati, no za sada samo ovo.

Ah, da bar živi ovdje u Hrvatskoj!

Jakov Perše, 4.b

Zgrada

Kad bi zgrada,
bila živa,
jedna bi joj noga
bila siva.
Glava bi joj bio
crven krov
što sjaji,
a prozori oči
što svijetle u noći.
Kosa bi joj bila
antene u zraku,
pomoću kojih stanovi hvataju
signal u mraku.
A ruke bi bile
balkoni puni cvijeća,
Imati takvu zgradu
prava je sreća.

Jakov Škudar, 4.c

Travka iz asfalta

Gledam.
U kiši i u tmini užurbanosti.
Gledam.
Gledam u oceanu lišće.
Gledam mokri asfalt - kontrast sivila.
Gledam, zapanjeno promatram.
Uzdiže se krhki život.
Mali-veliki.

Ljepota.
Gledam. Oko mene užurbanost.
U meni divljenje tom malom biću.
Prkosu, ljepoti.

Dario Panić, 8.b

Galeb

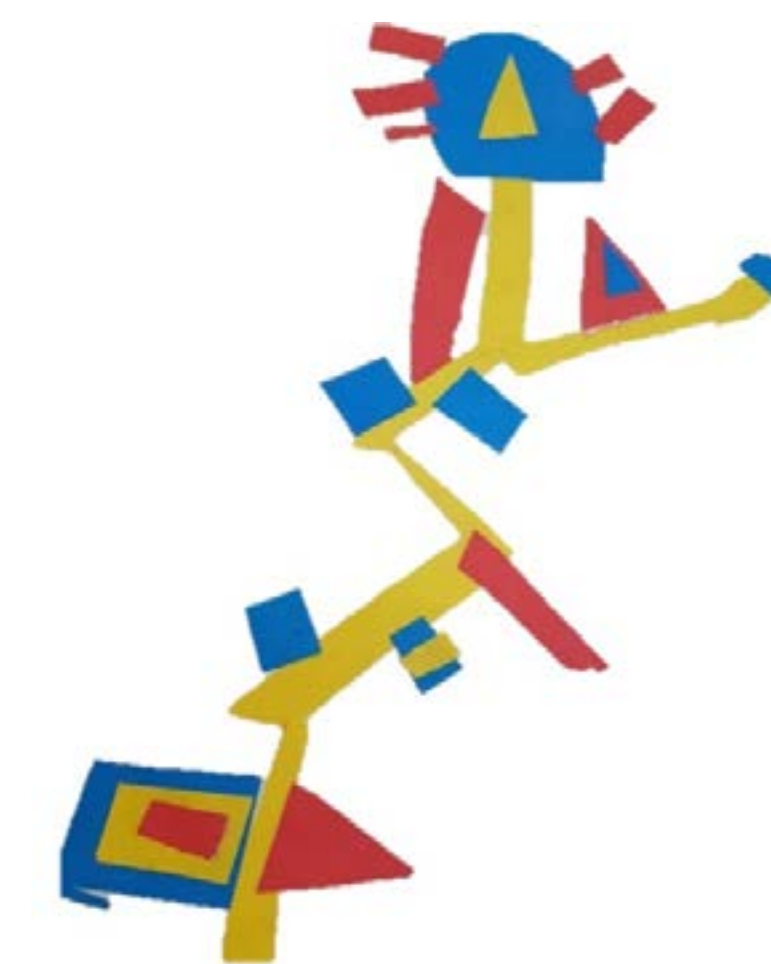
Odzvanja bonaca, podne.
Krik ptica odbijen o stijenu.
Sloboda čistog perja,
nada za brzom zrakom sunca.
Motivi, pletenje niti mora,
savršena harmonija.
Opušten poticaj djela dobrote,
mir sjaja zlatnog,
sjaja ljeskanja,
sjaja galeba.

Marta Vukić, 8.b

More

Zlato.
Izgubljeno blago u ponoru dubina.
Zahrđalo sidro plovi svijetom.
Usamljeni ribar pluta pučinom.
Pješčani otok zakopan je u snovima.
Pusti trag gubi galeb.
Uništena nada,
iskrice duše,
ugašeno svjetlo svjetionika.
Zaboravljena ljubav!

Lara Vidranski, 8.b

Tia Težak, 1.c

učenici 2.c

Maškare

Kostimi i maske pune boja
napravljene od različitog kroja.

Jede se hrana
odabrana.

Veliki karneval
prepun je ljudi.

Tko nije vesel,
osjeća se loše
i pravo mu budi.

Jakov Perše 4.b

Moja ruža je plava isto kao i ti

Bile su maškare. To dan je dan kad si sretan i kad voliš nekoga. Ja sam bio u kostimu svirača u meksičkom restoranu. Tada sam došao njoj i rekao: „Volim te!“ i pobjegao. Bilo je jako sramotno, ali ja sam znao tko je ona, a ona nije znala tko sam ja. Ona je bila paaa... ne bih vam htio reći. Sljedećeg dana došao sam normalno u školu, pitao sam prijatelja jer sam se uplašio. On joj je rekao: „Ova bombonijera je bila na porti, piše za tebe.“ Na bombonijeri je pisalo opet: „Volim te!“, a ona se začudi i reče: „Stvarno, zar u dva dana da mi netko kaže da me voli?“ Sutradan rekao sam: „Mogu ja to!“ Došao sam kao neki čudak, svi su me gledali. Zato što sam se zabijao u stabla. Što da vam kažem? Mislio sam: „Ne mogu ja to, ne mogu ja to i ne mogu ja to.“ Ah, evo nas, škola. Kada je završila škola, otišao sam joj i rekao: „Hoćeš li se udati za mene?“ Skoro sam počeo pričati ruski jezik od straha, ali na kraju je sve lijepo završilo. Nitko mi se od dečki nije rugao, ali nju su cure zezale (vrijeđale). Ah, što se može, svijet će uvijek biti loš.

Fran Vrkljan, 4. c

Krik

Noćno platno

kistom par zvijezda stavi
da dok lutam šumom,
ne bude nebo prazno.

Glas. Vrisak. Jauk.

Drveće čuva tajne,
bolnu točku svakog vriska
da obustave čuvari noći.

Tišina - najbolje za krik -
da se prostre,
da se širi.

Sjesti - dignuti pogled,
pokušati razaznati
ono malo zvijezda
čija se svjetlost
probija kroz lišće.

Umiti se prozirnrom
jekom,
utišati glas.

Marta Vukić, 8.b

Zahvalnost

Taj vagon bio je utočište,
mirna duša, dugi dani.

Sama u beskraj, beskrajno sama.

Došao je on.

Preplavljena osjećajima i neznanjem,
griješila sam, a danas se smijemo.

Odjednom, vagon je dom.

Našli smo dom jedni u drugima.

Korina Jusup Idžaković, 8.b

Dora Crnjak, 6.c

Moj haiku

Jedna rascvjetana ruža
u vrtu se ističe,
njiše i miriše.

Jedna ljubičica
u šumi
sjedi sama.

Marta Semren, 4.c

Čuvajmo domovinu

Moja domovina je mala, ali lijepa. Njezinom moru svatko se divi, a njezine nacionalne parkove svatko voli. Ima otoke male, ali veličanstvene. Ima i rijeke blistave. Preljepa je i u nju turisti rado dolaze. Ona je moj mali svijet gdje idem u školu, slavim svoje rođendane i gdje imam prijatelje. Njome slapovi teku, a rijeke žubore. U njima ribe plivaju s veseljem. Bajna je, u njoj je kao u bajci. Ali moramo je čuvati. Mnogi u nju bacaju smeće i različiti otpad. Moramo je zaštititi ako želimo da ostane ona naša uvijek lijepa Hrvatska.

Laura Kobačić, 4.c

Anamaria Blažević, 4.b

Luckasta P priča

Prijateljice Petra i Paula
Pričaju u parku priču o
psu i puranu.
Pas i puran su policajci.
Pijetao poviče: „Pomoć!“
Patka mu priskoči u pomoć.
Pilići se potapaju u potoku.
Pas i puran pomogli su
pohvatati piliće.
Pilići su preživjeli.

Petra Zečević, 2.a

Moja domovina, moj dom

Moja domovina je kao moj dom u mom srcu. Kao moj mali svijet u kojem živim. To je najbolje mjesto za život. Ona je kao naša mama, a svi mi ljudi smo kao njena djeca. Možda je mala, ali zato puna ljubavi i ljepote. Ona je kao najljepša i najbolja zvijezda što sija na nebu. Kao ljubav koja nema granica. Ona je bajna. Domovina puna gradova i sela.

Katarina Marić, 4.c

Petra Baričević, 4.b

Ljubomora i ponos

Ja sam bio ljubomoran kada je moj brat dobio tipkovnicu, a ja nisam. Ja sam se osjećao ponosno kada sam naučio preskakati užu.

David Perko, 1.b

Kapljica vode

Da nema vode, onda mi ne bismo živjeli. Voda je važnija od hrane.

Luka Barišić, 1.b; Pia Mihaljević, 2.a

Moj najbolji dan

Sanjao sam da sam u zemlji slatkiša, ali iz nekoga razloga nisam htio jesti slatkiše. Došao sam do mudrog Slatkišara. Pitao sam ga: „Zašto ne želim jesti slatkiše?“ On je rekao da ne zna zašto, ali da će mi dati odgovor. Otišao sam iz njegove radionice. Ugledao sam da svi slatkiši postaju crni i pokvareni. Vratio sam se u radionicu i rekao Slatkišaru da sve postaje crno. Rekao je da to znači da dolazi vojska crnih slatkiša. Mudrac i ja smo to javili kralju dobrih slatkiša. Kralj je pozvao sve svoje vojske da poraze zločeste slatkiše. Dobri slatkiši su krenuli u rat. Borili su se hrabro, ali nisu imali šanse. Kralj je shvatio da je nemoguće poraziti zločeste slatkiše bez čarobnog prstena. Taj prsten smo mogli naći samo kod kralja zločestih slatkiša. Razmišljali smo kako da dođemo do kralja. Kralj se sjetio kako da dođemo do kralja zločestih slatkiša: Da prokopamo tunel! Samo smo trebali napraviti stroj za kopanje.

Otišli smo do mudraca Slatkišara. Rekao je da ima pravu stvar. Uzeli smo njegovog kopača, kopali smo i kopali. Našli smo veliku prepreku. Ogromni stari zid koji smo porazili pa je propao u zemlju u prošlom ratu. Kralj je rekao da ga je lako probušiti. Probušili smo ga i nastavili. Kopali smo i jako smo se umorili. Stali smo da pojedemo zalihe koje smo ponijeli. Nastavili smo kopati. Napokon, došli smo do kralja zločestih slatkiša! Spavao je i ja sam mu polako uzeo prsten s prsta. „Pazi!“ tiho je rekao kralj. Svi smo se sakrili ispod stola. To je bio samo sluga.

Polako smo se išuljali iz dvorca u našu rupu. Upalili smo najjači gas na kotaču i pobjegli. „O, ne!“ rekao sam. Sluge su otkrile naš tajni put i sad nas napadaju. Vratili smo se natrag u dvorac i brzo zakopali rupu. Kralj je stavio prsten na ruku i cijela vojska zločestih slatkiša se strovalila u zemlju.

Cijelo kraljevstvo mi se klanjalo i postao sam princ. Tada sam se probudio.

Roko Josipović, 3.c; Šimun Dugić, 1.a

Posebna...

Ono pitanje, na koje je odgovor uvijek isti, baš je ono koje je sada skupilo sve suze svijeta i upravo ih proliło po mom još žarećem licu unatoč zimi koja je grizla duboko pod kožu. Unatoč svim okolnostima, unatoč tome da sam na javnom mjestu (točnije u javnom prijevozu), to pitanje apsolutno nije bila briga za mene. Pitanje - Što je ono što ti imaš, a nitko drugi nema? - u potpunosti je okrutno prema svima. Odgovor je uvijek - ništa. Osim onih koji lete visoko, no znate kako se kaže - ono što poleti, mora i sletjeti. Baš me zanima kako će on sletjeti.

Bilo je rano jutro, oko 5 sati i 30 minuta. Najdraže mi je bilo buditi se rano i ići van dok je još mrak i svitanje. Trebala sam ići na fizikalnu terapiju u 7.30, znači u tramvaju u 6.30. Bila je zima tako da su me još ostale zvijezde po mrklom mraku pozdravljale s osmijehom i trunkom tuge. Vidjelo se da su izmorene, skoro ih je cijela noć progutala. To mi je bio najdraži dio jutra, svitanje i prije, osvjetljenje zvijezda, čisti oksimoron. Spremila sam se, pojela doručak, spakirala ruksak i krenula. Imala sam zelenu (za mene karakterističnu) jaknu i zagasito-žute čizme, bilo me lako prepoznati. Kupila sam dvije karte i osjetila njihovu hladnoću kako zebe moje prste. Začepila sam uši slušalicama tako da me vanjski svijet ne dira. Nisam smjela/htjela biti ometena tijekom opuštanja uz klasični džez i potencijalni promašaj autobusa. Nisam pojačavala na najjače jer, kao dijelom i glazbenica, nisam smjela dopustiti gubitak tako bitne stvari poput istančanog sluha. Ušla sam u autobus dok su note i vrludanje prstiju pijanista po tipkama lutale po mojoj glavi. Čim sam ušla u autobus, mobitel je krenuo zvrndati, lagano me trznuvši iz transa. Niti ne pročitavši ime, javila sam se. Čula sam izrazito prepoznatljiv glas koji sam mogla prepoznati uvijek.

„Si u busu?“

„No, jok, a di bi bila?“ odgovorila sam pomalo iznervirano zbog prekida transa.

„Okej, okej, a u kojem si?“ i dalje je pitao potpuno dajući do znanja da obožava javni prijevoz.

Odgovorila sam: „U 109-ki.“

„A, kužim, pa buš na 17-icu“, govorio je i dalje pokazujući interes.

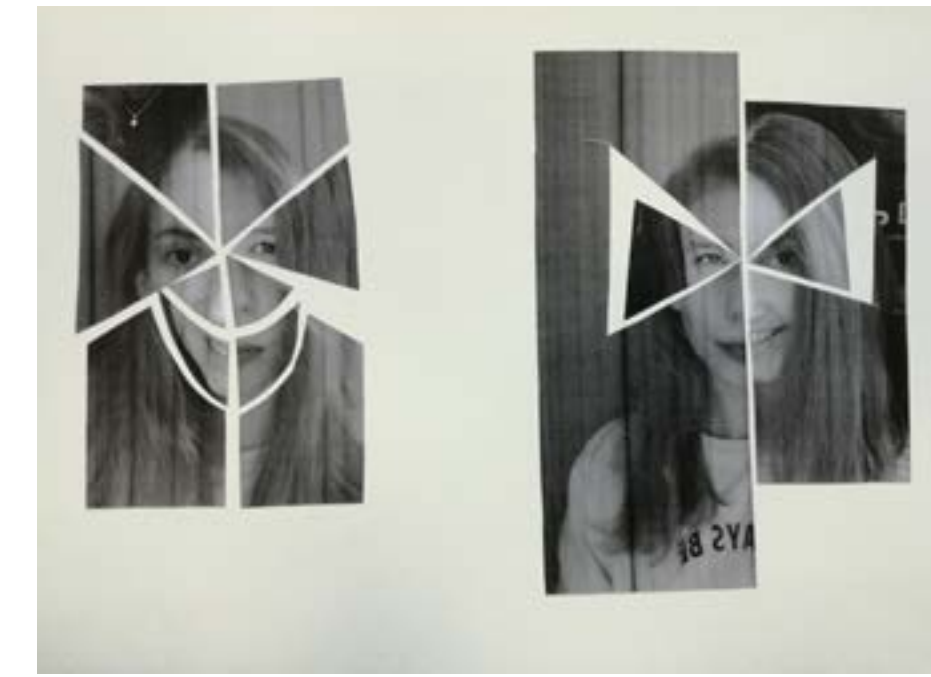
„Da, sad kad kopčlaš, idem ja da ne fulam stanicu“, bila sam zahvalna na najboljem, najboljem prijatelju, ali sam stvarno htjela iskoristiti trenutak.

„Dobro, aj vidimo se u pol 9“, potvrđivao je dogovor.

„Da, da. Gibam. Ćao“, žurila sam.

Pozdravio je: „Ćao.“

Ja sam, fulajući dvije stanice (skoro i 3. zbog džez eza), došla sigurno do bolnice. Unatoč malčice iznerviranoj sestri, uspjela

Marta Vukić, 8.b

sam (većinom) s osmijehom proći kroz sve to. Sestra je imala malo zgrčenu, smeđu kratku kosu, neuredno nanesenu jednostavnu šminku i umorne oči (vjerojatno zato što je zbog mene trebala doći u 7 sati na posao).

Krenula sam tramvajem natrag.

„No, pa di si ti? Kaj ti treba toliko do placa?“ opet prekidajući moje jutarnje tramvajske seanse, tupio je kroz slušalicu.

„No, kaj hoćeš? Stižem!“ odbrusila sam iznervirano. Optužit ću medicinsku sestru za svoju nervozu. Nakon što sam došla na takozvani Jelačić plac, ugledala sam ga s nekom ludom idejom na licu, potpuno obasjanog. Izašla sam iz tramvaja na još hladniji zrak i protrnula. Koliko god pokušavala, moja platnena, elegantna zelena jakna nije mogla (niti se trudila) spriječiti tih 5 stupnjeva hladnoće i malo snijega da prodre do mene.

„Osvojiti ću nagradu!“ luda ideja je počela.

Ne kažem da on ne može osvojiti nagradu, nego već razmišljam koju bi nagradu mogao osvojiti. Možda on misli neku malo preambicioznu, ne znam. No, ja sam ipak optimist, imam potpunu nadu u svog najboljeg prijatelja.

„Pa, dobar dan i tebi. A koja bi to nagrada bila?“ pucala sam od radoznalosti koje je prosvjetljenje pak dobio danas.

„Osvojiti ću neku impresivnu nagradu“, govorio je ne odajući baš puno informacija.

„Dobro, a koju to?“ nastavila sam mukotrpno izvlačiti podatke iz njega.

„Pa ne znam još, ali kako je krenulo najmanje tri“, buncao je nešto.

„Si ti dobro? A kaj bi ti to osvojil?“ malo iznenađena s pogledom ispod oka sam mu to govorila.

„Napisao sam nekaj super. Čisti Šimunović!“ govorio je stvari s još manje smisla.

„Pa tebi je taj lik loš! Se sjećaš Duge? Ili Alkara? Pa ti to uopće ne voli! Ti si više u stilu Bilješke jedne gimnazijalke. Jao, kak si se veselil kad je to došlo na popis za lektiru“, govorila sam potpuno zbunjeno i malo iznervirano jer ne razumijem.

„Je, je, no nije bitno kaj ja volim, bitno je kaj drugi vole. Ljudi ne bi stavili Dinkeca za lektiru ak ne misle da je dobar, no?“ lako u krivu, davao je neke dobre argumente.

„Nije bitno sviđa li se njima ili ne, bitno je da se sviđa tebi“, zastupala sam (nadam se) poštenu stranu. „Sad buš mi još kopirao knjige, a?“

„Kaj ti ne bi da ja osvojim nekaj?“ zabrio je u neku svoju priču.

„Kaj se pjeniš? Ma kako da ne, pa, no, frend si mi“, bila sam uvjerenjena da branim svoju stranu, iako je nešto zvučalo krivo. Zvučalo je kao sarkazam, no ovaj put nije bio.

Govorio je: „Dobro, onda idemo.“ Pričao je putem: „Neću ja krađati tekst, ja bum napisal sličan stil.“

Lucija Presečan, 8.b

„Ma kakav stil! Ili kopiraš ili ne! Budi originalan. Bar to tebi nije teško kad super pišeš“, pokušavala sam ga odvući od ideje.

„Ma, valjda“, rekao je.

Došli smo do knjižnice, napokon. Otkad sam ju prvi put ugledala, htjela sam ući unutra, uzeti knjigu, uvući se u neki kutak i gotovo. Knjižnica Marije Jurić Zagorke! Apsolutno predivna, s polukružnim stepenicama i velikim staklima, kao neki izlog znanja. Bilo je jedno mjesto s malim stolom pored ograde preko koje se bacao pogled na cijeli prvi kat, kojem sam se jako veselila.

„Tu smo“, izjavila sam ponosno što sam našla tu knjižnicu.

„Jedva čekam!“ uzviknuo je.

Bilo mi je drago da netko voli knjige kao i ja. Dogurali smo još jedan stolac i zasjeli. Nosili smo hrpe starih knjiga pune raznih korica i veličina. Hrapave, glatke, kratke, slatke, kilometražne i epove, lirike i epike, bilo je tu svega. Nakon sat vremena morali smo ići. Nije nam se dalo. Nismo htjeli ostaviti onaj isti slatki miris knjiga i papira i toplinu kojom su nas svi zasuli kad smo ušli. Mogla bih tamo živjeti. Izašli smo van i stali ispred knjižnice.

„Sad kad si nadahnut, jesi li odlučio koga ćeš kopirati?“ zezala sam ga.

„Vidi tko kaže. Ti bi osvojila Nobelovu, ha?“ izrugivao se, više nego ja prije.

Odlučila sam vratiti: „Moje je bar moguće.“

„Iz čega, iz matematike? Iz one iz koje si dobila 4 prošli tjedan?“ spustio se najniže moguće, točnije, spustio me.

Nisam mogla vjerovati da vrijeda matematiku, ali u redu. Nije ni on bio savršen.

„A znači zaboravili smo dvojku iz tvoje najdraže povijesti? Moja je greška barem bila zasnovana na lapsusima, a tvoja na lijenošti“, odvrtila sam jače nego ikad.

Nisam zapravo mogla vjerovati što se događa.

„A kaj ti možeš?“ govorio je. Valjda me mislio uvrijediti, no ako je, nisam razumjela.

Nastavio je: „Kaj ti imaš, a da nitko drugi nema?“

Sad sam razumjela. Poručivao mi je da sam obična. Uistinu sam se zapitala.

„Ja imam posebnu obitelj“, rekla sam odvažno.

„Svaki član tvoje obitelji ima istu tu obitelj“, nadmudrivao se.

„Ja imam posebne talente“, inzistirala sam.

„Je li ikoji od tih talenata neki koji nitko na svijetu nema?“ ponašao se glupo.

Govorio je uvredljive stvari, a i ja sam. No, on je prešao granicu. Nije on ni znao za granicu.

„Ti nisi posebna! Nitko nije!“ govorio je skoro vičući.

„Kaj ti znaš? Kaj ti znaš o bilo čemu?“ izderala sam se i otišla.

Lara Vidranski, 8.b

Osjećala sam da me oči peku i da se suze nakupljaju. Osjetila sam toplinu obraza i suza. Hladnoća mi nije mogla ništa. Nisam još pustila suze niz obraz. I sad smo tu. U javnom prijevozu. U tramvaju. Samo čekam kad će netko reći: „Zašto ona plače?“ I prva suza je pala. Niz vrući obraz, pa niz vrat, te potom na jaknu. Očito je jedna suza bila dovoljna da ohrabri sve ostale suze. I sad je to bila utrka po mom licu tko će se prije utopiti u mojoj jakni. Stavila sam kapuljaču da me nitko, po mogućnosti, ne vidi.

Misli su tekle. Je li svaka ona zvijezda ujutro kojoj se ja divim ista? Je li moguće da sam ja, kao i te zvijezde s početka, samo jedna u nizu? Ne. Nikad. Niti jedna nije ista. Svaka se pali u svoj trenutak, svaka svijetli svojom jačinom, svaka me pozdravi drugačije. Bi li bile lijepe da su sve iste? Ne, svake večeri ista priča, ista monotonija jednako raspoređenih svjetala. Ovako je to predstava, improvizacija, nova priča i uspavanka, novi osmijesi i nova svjetla. To je ono čemu se ja divim svakog jutra, posebnoj jedinstvenosti i njihovom originalu. Zato tako obasjane svijetle lijepo jer, da je svaka nota ista, ne bi bilo pjesme. Nisam ista. Što mi je to zbog njega ušlo u glavu? Kako to mogu pomisliti? Nije bitno ima li već netko moj talent, pitanje je ima li već netko sve moje talente i osobnost. Nema. Tko bi išao tramvajem umjesto da ga netko odveze u 6.30? Tko bi slušao džez u tramvaju? Tko bi išao u knjižnicu ujutro i tko bi se tome veselio toliko? Tko bi bio sarkastičan? Stvari koje samo ta osoba odredi su njena karakteristika. Odluke koje donesemo, način na koji to napravimo, to smo mi. Netko drugi bi proveo svoje jutro bez zvijezda, bez džez, bez tramvaja, bez bolnice, bez prijatelja, bez knjižnice i bez suza. Ovo jutro sam ja. Odluke, načini, ponašanje, mane i vrline.

Nakon tramvaja bila sam u autobusu. Vrata su se otvorila. To je bila moja stanica. Na stanici je bio on. Nakon tri koraka bila sam izvan autobusa. Ispred njega. Maknula sam kapuljaču koja je trebala skrivati već osušene suze.

Viknula sam na njega: „JA SAM POSEBNA!“

Marta Vukić, 8.b

Dora Duvnjak Zahirović, 8.b

Laura Matošević, 8.b

Nika Tuškan, 8.b

Vanna Doko, 8.b

Maris Doko, 8.b

Ema Kraljević, 8.b

Gabrijela Galić, 8.b

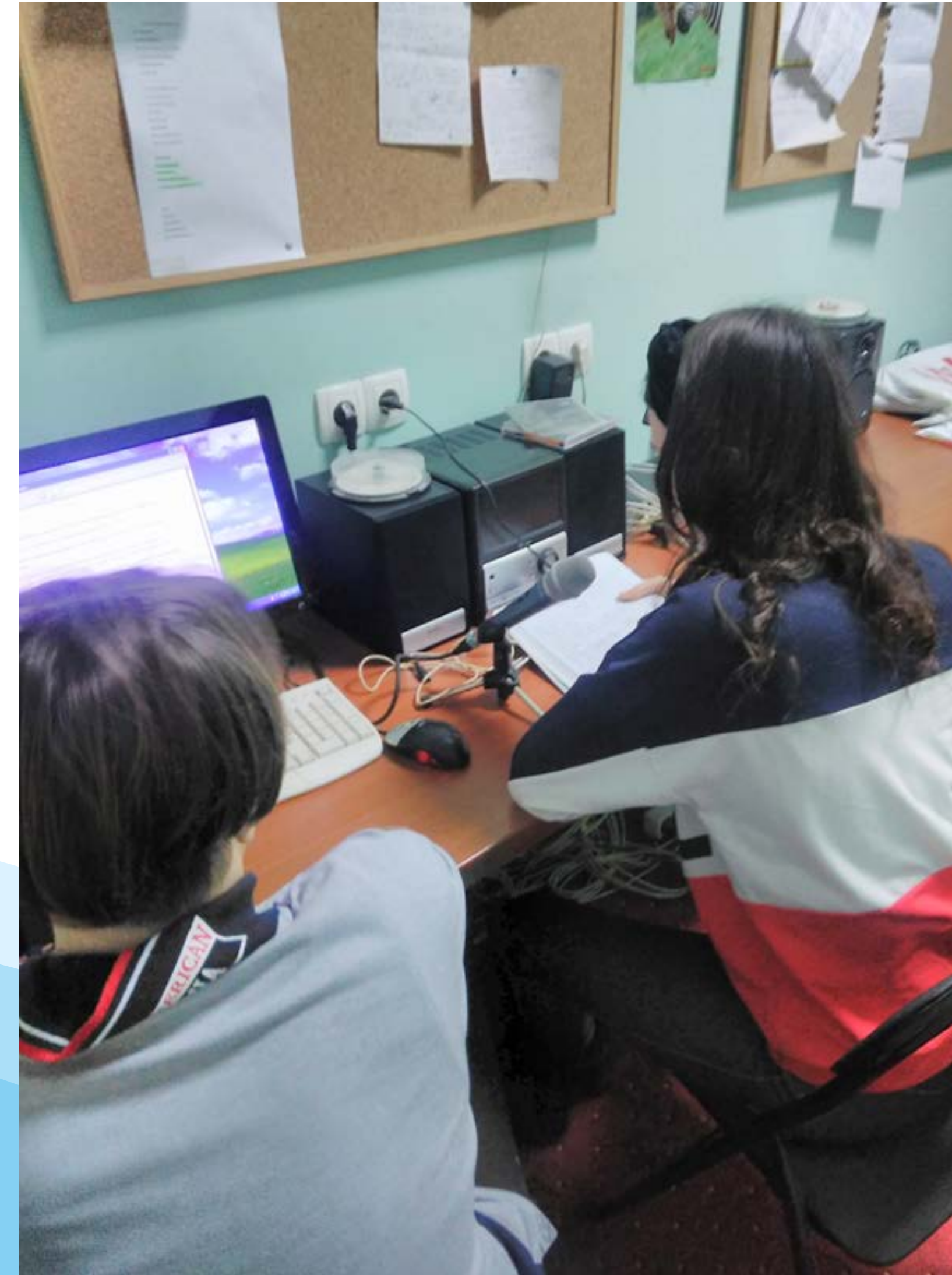
Lana Božić, 8.b

TRN, TRN, TRNSKO!

Već desetak godina u našoj školi postoji jedna obično neobična izvannastavna aktivnost-DRAMSKO RADIJSKA SKUPINA. Nekako smo istovremeno sveprisutni, a opet nas nema i baš se ne promoviramo često. Godinama našom školom odjekuju veseli, simpatični, prepoznatljivi radijski glasovi koji podižu raspoloženje svakom razredu i najavljuju važne obavijesti. Trn, Trn, Trnsko!!! Slušate radio Trn! Radijski se jinglle emitira iz školskoga studija u kojem je i nastao davne 2009. godine. Postao je prepoznatljiv, gotovo zarazni zaštitni zvučni zapis škole i svaki puta izmami osmijeh na lica učenika i učitelja. Nije samo veseli jinglle škole nastao u našem studiju. Stvarale su se u njemu brojne radijske emisije kojima se naša škola predstavljala na županijskim i državnim smotrama Lidrano. Nabrojat ćemo samo neke radijske reportaže i radijske igre. Letimo, Moj razred, Vrapci, Koko u Parizu, Od Trnskog do zvijezda, Ivan, Kako je Potjeh tražio istinu, Vukovar, Zagreb, Starac i more i mnoge druge. Ove smo godine snimili radijsku emisiju [Theaterspiele](#). Ponosni smo na emisiju u kojoj smo upoznali slušatelje s vrijednim projektom u kojemu sudjeluje naša škola već četiri godine. Stvaramo predstave na njemačkom jeziku koje izvodimo na međunarodnoj smotri Theaterspiele u Varaždinu i to na pozornici varaždinskog Hrvatskog narodnog kazališta. Dakle, zato smo dramsko-radijska skupina. Glumimo, snimamo, čitamo obavijesti i raduju nas sve te aktivnosti.

I kada opet čujete Trn, Trn, Trnsko iz našega studija, nemojte biti strogi slušatelji jer često polaznici skupine dobiju tekst za čitanje minutu prije emitiranja jer obavijesti moraju biti nove i pristižu u posljednji čas. Ipak, bar zasada, nije bilo većih propusta i Marko, Petar, Sunčica, Mihaela, Mateo, Viktor, Dora, Jakov, Marin, Ena, Leon, Sofija, Ana, njihova voditeljica Vesna Dresto i mnogi drugi vješto i profesionalno obavljaju svoj radijski i glumački posao.

Do slušanja i gledanja.

Likovna kultura

„Umjetnik je ništa bez talenta, a talent je ništa bez rada!“

Emile Zola

Najljepša tenisica

Likovnu skupinu Osnovne škole Trnsko čine učenici zaslužni za vizualni identitet škole. Često ih vidamo u hodnicima škole kako marljivo uređuju svojim likovnim radovima zidove, panoe, oslikavaju zanimljivim uzorcima stolove, uređuju pozornicu ili stakleni kutak na ulazu škole. Ove su ga godine, u mjesecu ožujku, baš lijepo i vrlo originalno uredili. Izvjesili su rukom oslikane tenisice. Naime, na satovima razrednika, sa svojim razrednicima, učenici su oslikavali bijele tenisice te su izabrali najljepše tenisice u razredu. Sve su izabrane tenisice, jedna ljepša od druge, bile izložene na vrlo kreativan način i nije bilo osobe koja se nije zaustavila i divila lijepim i maštovito oslikanim tenisicama.

U OSMOSMJERCIMA POTRAŽI BOJE KOJE JE SLIKAR IZGUBIO.

PLAVA
LJUBIČASTA
RUŽIČASTA
ROZA
SMEĐA
ŽUTA
CRVENA
ZELENA
NARANČASTA
BIJELA
CRNA

K	I	A	Đ	E	M	S	S	T	I
LJ	U	B	I	Č	A	S	T	A	V
Ž	A	T	S	A	Č	I	Ž	U	R
U	O	D	A	V	A	L	P	E	C
T	Z	E	L	E	N	A	Z	O	R
A	C	R	V	E	N	A	N	E	N
N	A	R	A	N	Č	A	S	T	A
B	E	J	O	A	L	E	J	I	B

NAKON ŠTO PRONAĐEŠ SVE BOJE POGODI ZAGONETNI POJAM:

<https://wordsearchlabs.com/view/99739>

Osmosmjerku izradili Matej i Roko, 3.c

Natjecanje i izložba LIK

Učenici likovne skupine i njihova mentorica, profesorica Marena Kovačević Đukez, i ove su godine sudjelovali na likovnom natjecanju i izložbi LIK 2019. Tema je ovogodišnjeg natjecanja bila EKOLOGIJA- Ugrožene životinjske vrste moga kraja. Vrlo uspješni izabrani radovi predstavljali su našu školu na županijskoj razini natjecanja. Postavljena je, kao i svake godine, izložba u Osnovnoj školi Matije Gupca u Zagrebu. Među izloženim najuspješnijim radovima iz zagrebačkih osnovnih škola bili su i radovi Nele Horvat iz 6.b razreda, Dore Crnjak iz 6.c razreda, Lene Radošević iz 6.c razreda i Maje Rončević iz 6.c razreda.

Lena Radošević, 6.c

Maja Rončević, 6.c

Nela Horvat, 6.b

Dora Crnjak, 6.c

Glazbena kultura

„Gdje riječi ne vrijede, glazba progovara!“

H.C.Andersen

Pozdrav iz Zlatara

Zlatar je gradić smješten u Hrvatskom zagorju, okružen blagim brdašcima, pitomim obroncima i šumama. U tom gradiću svake godine održava se jedan posebni festival, manifestacija dječjeg stvaralaštva. Festival dječje kajkavske popevke organiziran je s ciljem poticanja sustavnog glazbenog stvaralaštva i promicanja glazbene kulture među mladima. Pravo sudjelovanja u natječaju imaju osnovne škole s kajkavskog govornog područja, a budući da je Zagreb na kajkavskom govornom području, naša škola redovito sudjeluje na festivalu već dugi niz godina. 1995. preuzela sam od nekadašnje prof. Marije Buntak sudjelovanje na festivalu i do današnjeg dana redoviti smo sudionici. Festival ima dugu tradiciju i ove godine navršio je 47 godina.

Sudjelovanje na tom festivalu uvijek me ispunjava radošću i uzbuđenjem. Proces stvaranja pjesme je vrlo zanimljiv i nikada ne znamo do samog kraja kako će pjesma izgledati. Vidimo, naime čujemo, samo obrise. Nakon provedenog natječaja za tekstove pjesama na kajkavskom narječju na škole stigne nekoliko tekstova od kojih mi odabiremo na satu skladateljske grupe najprikladniji i na njega skladamo melodiju. Postupak ide prilično brzo jer su djeca jako kreativna i maštovita. Ja, naravno, ispišem note i harmonijsku pratnju i šaljem pjesmu na izbor. Jako sam sretna jer nam svake godine odaberu jednu ili dvije pjesme. Pjesmu zatim aranžiraju muzičari, svirači tamburaškog orkestra HRT-a. Nakon aranžmana smo uvijek iznenađeni i redovito oduševljeni završnim procesom stvaranja pjesme.

U rujnu, mjesecu kajkavske riječi ali i na Dan grada Zlatara, slijedi izvođenje pjesme na festivalu. Svi izvođači obavezni su nastupati u narodnoj nošnji svoga kraja. Naši izvođači nastupaju u šestinskoj narodnoj nošnji koju škola posjeduje. Festival je ispunjen bojama različitih nošnji koje stvaraju dodatni posebni ugođaj.

Odabir pjevača izvođača prilično je osjetljiv trenutak, ali uvelike pridonosi dodatnoj kreaciji i ljepoti realizacije. Veliku pomoć uvijek imamo od tamburaškog orkestra HRT-a i njegovog maestra, dirigenta Siniše Leopolda. Mnoge naše učenice nastupile su kao učenice nižih razreda na tom festivalu, npr. Sara Mokric-ki, Mihaela Pera, Una Patafta, Petra Barišić, Roza Šimić i druge. Do nedavno na festivalu su se dodjeljivale nagrade za najbolju izvedbu, za najbolju skladbu itd. Nismo bili zadovoljni jer je uvijek bilo i suza i žalosti na ovako lijepom događaju. Danas se fe-

stival održava kao smotra dječjeg stvaralaštva, svi su sudionici umjetnički vrijedni na različite načine i svi odlazimo kući puni nezaboravnog iskustva.

U Zlatar javnim prijevozom možete doći 3 ili 4 puta na dan, posljednji autobus iz Zlatara odlazi oko 19:00 sati, a festival traje otprilike i do 20:30 sati. Željezničkog prometa nema. Dakle, stižeš samo osobnim vozilom. Rado bih svake godine pozvala našu publiku u Zlatar ali evo, to nije moguće.

Pjesmu s ovogodišnjeg festivala izveli smo na božićnoj priredbi. Pjesma se zove Snegoviča dva, a pjevale su Petra Sever i Nola Babić. Mladi skladatelji te pjesme su Una Patafta i Marija Crnjac. Za sljedeću školsku godinu i festival već se pripremamo. Učenici Sara Ljubek, Filip Batinić, Noel Babić i Dora Kardinar skladatelji su pjesme na zadani tekst Vrgaj. Pjesma je odabrana za izvedbu i čekamo aranžman. Vjerujem da će nam i sljedeće školske godine, u rujnu, na festivalu biti iznimno lijepo.

Valerija Vadocki Pejović

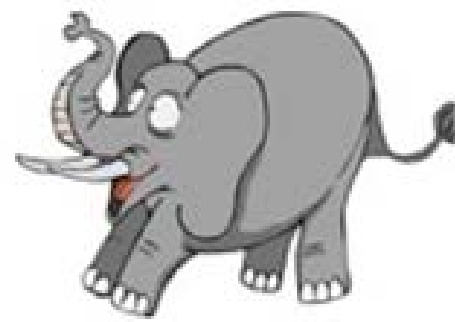
Engleski jezik

„Čitatelj živi tisuću života prije nego umre. Čovjek koji ne čita živi samo jedan!”

GEORGE R.R. MARTIN

PRONAĐI IMENA ŽIVOTINJA NA ENGLJSKOM

CAT
DOG
ELEPHANT
ZEBRA
LION
RABBIT
GIRAFFE
MONKEY
PARROT
TIGER
BEAR
SQUIRREL
SHEEP
FISH
SHARK
COW
HORSE
JAGUAR

A	L	E	R	R	I	U	Q	S	N
H	O	R	S	E	I	L	I	O	N
M	A	Z	E	B	R	A	G	T	E
T	R	A	U	G	A	J	I	O	L
I	R	S	H	E	E	P	R	R	E
B	E	A	R	G	H	C	A	R	P
B	G	L	W	S	O	O	F	A	H
A	I	R	I	W	L	D	F	P	A
R	T	F	M	O	N	K	E	Y	N
D	T	A	C	K	R	A	H	S	T

OD PREOSTALIH SLOVA OSTAO JE SKRIVEN POJAM:

Osmosmjerku izradili Matej i Roko, 3. c

<https://wordsearchlabs.com/view/99739>

„SVIJET JE ONOLIKO ZANIMLJIV KOLIKO SMO MI RADOZNALI“

Mateo je jedan od onih sveprisutnih učenika škole Trnsko. Kamo se god okrenuli, kamo god pošli, na istok, zapad, jug ili sjever škole ili u blagovaonicu, ugledat ćete njega. Uvijek nasmijan, dobro raspoložen, često će vas nasmijati svojim specifičnim humorom. Znatiželjan je, kreativan, maštovit... Uostalom, neka se sam predstavi.

Zovem se Mateo Kos i učenik sam 7.a razreda. Već od prvog razreda nastupao sam na pozornici, vodio božićnu priredbu zajedno s učenicom koja već dugo nije u ovoj školi te sam samostalno pjevao pjesmu Sretan Božić svakome. To je bio moj prvi nastup pred publikom. Kasnije, tijekom školovanja, nastupao sam u raznim predstavama: Sova kod doktora zeca (2014., Vjetar), Cvrčak i mrav na njemačkom jeziku (2017., Theaterspiele XIV, Cvrčak), Hrčak i grudica (2017., Lidrano, monolog), Die Bank (2018., Theaterspiele XV, Ivan), Das ewige hin und her (2019., Theaterspiele XVI, Mateo). Sudjelovao sam i na mnogim razrednim i školskim priredbama. Volim fotografiju, tehniku, robotiku, snimam kraće filmove za školu i za sebe. Režirao sam, snimao i montirao film Vita, 2017. godine te The Invisible Danger za natjecanje English All Around, 2018. godine. Na istom natjecanju 2019. godine predstavljao sam školu filmom It's a kind of magic. Također sam snimao i montirao kratki film Innovate your dreams i još neke druge. Do sada sam stekao razne vještine obrade videozapisa općenito, uređivanja slika (photoshop, lightroom), obrade zvu-

ka. Snimio sam četiri intervjua s grupom MediaTalenti. Volim robotiku. Prvi put sam se susreo s robotom u 3. razredu (2014.). Bila je to nagrada zbog pohađanja dodatne nastave iz matematike. Uz mene je bilo i sedam mojih prijatelja. Kad smo naučili slagati robote, počeli smo i programirati. 2015. godine smo sudjelovali na prvome Mbot natjecanju. Nakon toga sam imao još jedno natjecanje (u 4. razredu). U 5. i 6. razredu robotiku je preuzeo profesor Modrić, ali on je morao okupiti novu grupu jer se naši rasporedi nisu podudarali. Stoga sam u 5. i 6. razredu samo predlagao rješenja, ali ne i programirao. Ali 2018., u 7. razredu, dobili smo lego bota. Puno sam vježbao s Viktorom. I sada, dok ovo pišem, razmišljam o sutrašnjem natjecanju. Prilično sam siguran da će mo biti odlični. :-)

Ps. Ovo dodajem naknadno. Znao sam! Osvojili smo prvo mjesto! (filmić)

Mateo Kos, 7.a

Matematika

„Nemoguće je biti matematičar a da nisi u duši i pjesnik“

Sofija Kovalevskaya

Pjesma broja pi

Dan broja pi
Dan broja pi
Nemoj se u moru utopiti.

Dan broja pi
Dan broja pi
Nemoj po hodniku trčati.

Dan broja pi
Dan broja pi
Nemoj se naguravati.

Dan broja pi
Dan broja pi
Ova pjesma će uskoro završiti.

Dan broja pi
Dan broja pi
Nemam više, zdravo ti.

Jan Krnjeta, 5.c

Hana Tuškan, 5.c

Zara Štern, 5.c

Rekli su o „Klokanu“:

Na „Klokanu“ mi je bilo zanimljivo i uzbudljivo. Zadatci su mi se jako sviđali jer su bili zagonetni. Bila sam sretna kad sam vidjela da sam u 10% najboljih.

Ana Regetaš, 5.c

Ovo mi je već 4. godina da idem na ovo natjecanje. Dva puta sam prošla u 10 % najboljih, a dva puta nisam. Idem na ovo natjecanje jer je zabavno, ne mora se učiti za njega, nego samo treba uključiti mozak i super su nagrade. Ono najbolje mi je što ne mogu biti tužan ako ne prođem jer ne mogu dobiti jedan ili neku kaznu.

Jakov Ladavac, 5.a

Ako mislite da matematika ne može biti zabavna i drugačija od onoga na što ste navikli iz školskih udžbenika – tada niste vidjeli zadatke s Klokanom.

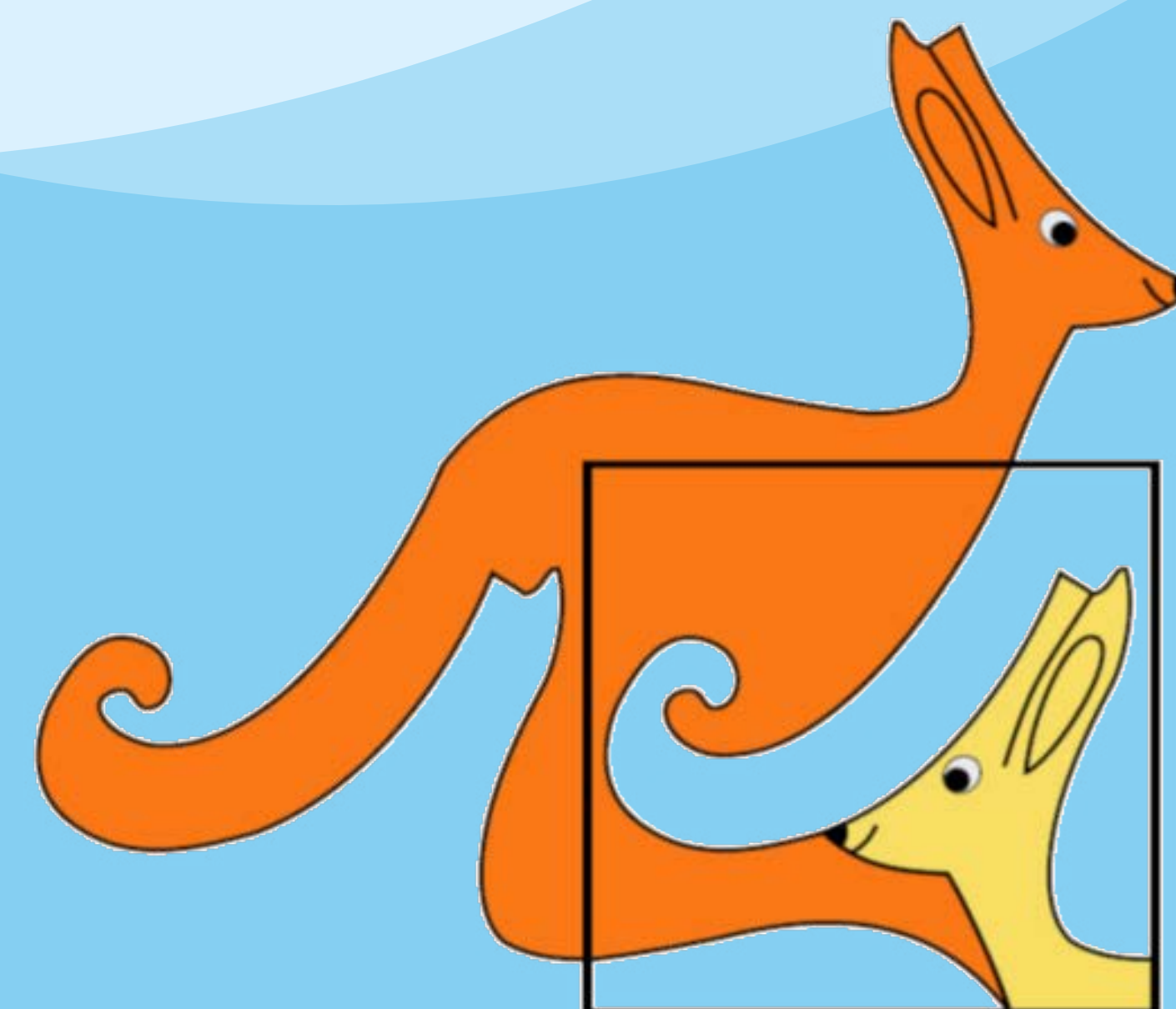
Meni je ovo četvrta godina da sudjelujem u natjecanju i drugi puta sam ušla u 10% najboljih u Hrvatskoj. Vidjeti svoje ime na popisu najboljih je genijalan osjećaj. A ako i ne budete u tom postotku ipak ćete se zabaviti i testirati sami sebe.

I zato dođite svi na Klokanu! Ja znam da ja sigurno hoću.

Una Giljević, 5.b

Na početku svog školovanja, nisam se baš interesirao za matematiku, no kad sam došao u peti razred sve mi je postalo zanimljivije. Počeo sam dolaziti na dodatnu nastavu matematike i to mi se jako sviđalo.

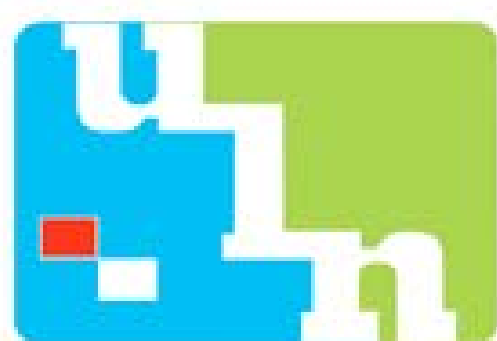
Nedavno smo imali matematičko natjecanje Klokan bez granica i na njemu sam postigao odličan uspjeh. Nadam se da će moj primjer motivirati druge učenike za sudjelovanje u natjecanjima i potaknuti ih da uvijek probaju nešto novo ako im se pruži prilika.

Leon Bakša, 5.a

Priroda - Biologija

„Zagledaj se duboko, duboko u prirodu i tada ćeš sve bolje razumjeti.“

A.Einstein

Udruga
Lijepa
Naša
Zagreb ©

Veliki lov na biljke

Naši mali prvašići (1. c), drugašići (2. c) i malo veći učenici petog razreda (5. c) ove su se školske godine uključili u „Veliki lov na biljke“, edukativni projekt Ekoškola i Toyote namijenjen djeci u dobi od pet do jedanaest godina.

Projekt je osmišljen povodom dvjestote godišnjice rođenja Charlesa Darwina. Temelji se na odgojno-obrazovnim principima Zaklade za odgoj i obrazovanje (FEE), a podrazumijeva aktivnosti koje su nastale na temelju materijala razvijenih u **Royal Botanic Gardens, Kew**.

Cilj nam je bio što više saznati o bioraznolikosti i važnosti njenog očuvanja, a posebno smo se bavili biljkama.

Radili smo u tri skupine: prvašići su bili Darwinovi mislioci, učenici drugog razreda činili su skupinu Darwinovih sakupljača, a Darwinovi detektivi za biljke bili su učenici petog razreda.

Karolina Vuković

Da sam potočić...

Da sam potočić, bila bih mali, šumski potočić. Izvirala bih između visokog drveća na gori Medvednici.

Bila bih brza. Prelazila bih preko kamenja i trave. Za vrijeme vrućih, toplih i sušnih dana moj žubor privlačio bi mnoge životinje. Noću bih bila ogledalo mjesecini. Danju bih uživala u ptičjem pjevu. U rano proljeće uživala bih u mirisima malog cvijeća. Mali medvjedić bi u meni lovio ribe. Bila bih srebrna. Bila bih dom mnogih malih riba.

Malih, šumskih i čistih potoka sve je manje. Zato čuvajte i ne zagađujte potoke!

Iva Krišto, 4.a

Da sam rijeka...

Da sam ja rijeka, kružila bih oko cijele Hrvatske. Zvali bi me **Granica**. Obišla bih cijelu Hrvatsku. Ja, Granica, imala bih posebnu moć. Poput priče „Heidi i planinske moći“. Samo riječna verzija. Vraćam život šumama. Kada netko pokuša baciti naftu u mene, ja to onda bacim na njih. Veselo tečem, vidim pokoji grad, ali u selu ipak ostajem pokoji dan. U selu stanem da napojim ljude. Ulijevam se izvan da napravim pokoju pauzu. Ljudi bi svaki dan došli s pet boca da imaju moju vodu. Osjećam se kao super poznata zvijezda iz super poznatih serija. Veselo žuborim i malo tečem sve dok sunce ne svane. Ali kao i svim velikanima, i meni je došao kraj. Ulijevam se u Jadransko more.

Mia Mužević, 4.c

Zelena priča za zeleni planet

Bacili su svoje otpatke u vrt, u taj rajski vrt, iz šale, ne misleći koliko štetu rade, koliko nepravdu rade tom marljivom čovjeku, kao da je nema dovoljno u svijetu. Maloprije sam pomišljala na oluje i gromove, mislila sam da bi samo priroda mogla uništiti tu ljepotu. Kako ju je stvorila, tako će je i uništiti, ali će omogućiti novi život i nove ljepote, obnoviti se, ali čvršće. A oni... Nisu ničim pomogli pri izgradnji toga vrta, samo znaju uništavati bez imalo grižnje savjesti. Bila sam tako tužna zbog tog čovjeka. Njima je bila zabava prebacivati pekarske otpatke u tuđi vrt. Htjela sam ih pokupiti, ali isto tako nisam smjela ući u tuđi vrt i, u isto vrijeme, biti okrivljena za učinjenu štetu. Taj mi se događaj rojio po glavi i nije izlazio sve dok me nešto nije trgnulo iz razmišljanja.

Trrn-trrrn! Školsko zvono je neumorno zvonilo našu himnu škole uz ometanja učenika koji su se veselili završetku radnog tjedna, baš kao i ja. Veselo sam krenula otključavati svoj bicikl u namjeri da krenem doma. Već sam bila na pola puta prema kući kada sam vidjela par poznatih torbi kako šecu u istom smjeru i na kraju ulice obrasle zelenilom se zaustavljaju kako bi sjeli na uski betonski zidić po kojem sam kao mala svakim prolaskom kroz tu ulicu skakala i hodala. Malo sam ubrzala pedaliranje kako bi ih sustigla. Napokon sam od njih bila udaljena samo tri metra i uspjela sam ih prepoznati. Bili su mi to prijatelji iz škole, idemo u isti razred. Sustigla sam ih i pozdravila, naslonila sam svoj zeleni bicikl na ogradu. Na kraju ulice izvadila sam svoj sendvič i odlučila napraviti pauzu za užinu, tek toliko da ih pričekam da završe razgovor i da ne idem sama doma. Dok je njihov razgovor tekao i tekao, ja sam promatrala predivan vrt i kuću čovjeka na čiju sam visoku ogradu naslonila svoj bicikl. Ta oграда mi je bila jedan od najljepših dijelova posjeda. Iznad ograde izrastao je zeleni krošnjasti krov koji nas je štitio od sunca svaki dan kada bismo išli u školu ili na povratku kući. Baš kao i sada. Također mi je zapeco za oko ribnjak u kojem su se poput zlata svjetlucale ribice. Počela sam se pitati koliko mu je muke, vremena i truda trebalo da vlastitim rukama, bez pomoći strojeva, uspije napraviti taj raj na zemlji. Ali opet sam zamislila situaciju da dođe neko teško nevoljivo i pogodi sav taj silan trud. Kad bi posjed bio moj pri tolikoj nesreći, vjerojatno bih se kupala u suzama, ja i očaju po cijele dane.

Baš kada sam završila sendvič, još uvijek razmišljajući o vrtu, prekinuli su me komentari.

„Ma hajde, to je samo izazov, ništa neće biti.“

Trgnula sam se iz dubokih pregovora i razmišljanja u svojoj glavi kako bih mogla pratiti tijek zbivanja. Nisam bila jedina koja je imala pauzu za užinu, i ostatak društva imao ječinu poput slasnog bureka od sira, komada pize, i ostalih pekarskih proizvoda. Kada sam se vratila u tijek zbivanja, zgužvala sam foliju u kojoj je bio zamotan sendvič i stavila ju u torbu jer mi se nije dalo hodati do koša za smeće. Ostalima se također nije dalo ići do koša za smeće. Tada su počeli uništavati imovinu tog čovjeka. Htjela sam im nešto reći, ali nisam znala što. Ionako me ne bi ni poslušali, nastavili bi svojim putem kao što to uvijek čine. Ne bi se ni obazirali na moje riječi, a još bih vjerojatno primila koju psovku ili uvredu. Ja bih zaradila veliku kaznu od roditelja kada bih činila što i oni. U isto vrijeme sam se gadila njihovom ponašanjem, ali sam ih i žalila. Nije u redu to što su uništavali nešto tuđe bez ikakvih prava na to, ali ako se sada tako ponašaju prema čistoći, kako se tek ponašaju prema drugim stvarima. Ako im to prijeđe u naviku, neće se lijepo provesti u životu, puno će ih ljudi kritizirati. Zato sam im odlučila nešto reći. Bilo bi također ispravno da sam ih tužila razredniku ili tom čovjeku i ne gubila vrijeme provodeći ga u takvom društvu, ali vrijedilo je pokušati. Ako razgovor i ne upali, brzo će ih netko odrastao uloviti na djelu i reći im što ih ide. I rekla sam im:

„Ne možete to raditi, nije fer da uništavate tuđu imovinu i trud. Ako se želite iskazati i postati popularni jer se usudite kršiti pravila, takva popularnost nikome ne treba.“

Kada sam to rekla, dobila sam i očekivanu reakciju.

„Ma daj, šta mi sad ti tu pametuješ! Daj prestani!“

Nisu štedili na psovka, ali nije me ni briga, to ide na njihovu sramotu. Pokušala sam i podijelila sam svoje znanje, mišljenje i pažnju s njima. Ako oni to ne prihvaćaju i ne poštuju, to je njihov problem. Oni odabiru kako će postupiti u životu i to gradi određeno mišljenje i sliku koje ljudi imaju prema njima.

Sutradan, baš kada sam mislila da stvarno nisam ništa postigla i kada sam to počela smatrati zaboravljenim slučajem, ugledala sam jedan neočekivani prizor. Ta jedna djevojčica koja je njima bila tako privržena i slijepo ih slijedila kao ovca, ona se povukla; povukla se iz lošeg društva, prišla mi je. Bila je vesela i pomalo nesigurna, ali druželjubiva. Kao da je prešla preko vlastitog po-

nosa koji je jučer smatrala tako povrijeđenim, kao da je mislila da sam u pravu i htjela primirje. I jest. Sada dijelimo jedno čvrsto prijateljstvo, a otada svaki put kada drži smeće u ruci, promisli gdje će ga baciti.

Ipak sam prosvijetlila nečije mišljenje i pomogla. Uspjela sam! Vrijedilo je.

Dora Tijardović, 6.b

Osmosmjerku izradili Roko i Matej iz 3.c

<https://crosswordlabs.com/view/zivotinje-178>

Kemija

„Korijeni učenja su gorki, ali su plodovi slatki.“

Aristotel

Filip Vučić je učenik kojega bi svaka škola željela imati. Što Filip takne, pozlati. Ili, prevedeno, kada Filip ide na natjecanje, uspjeh je zagaraniran. Filip voli učenje i školu, želi biti obrazovan, znatiželjan je, ambiciozan, vrijedan, pouzdan i uporan. A takvima se smiješi svijetla budućnost. Kako Filip vidi sebe danas, kakav je bio jučer, kakvi su mu planovi za budućnost, što misli o školi, našem obrazovnom sustavu, natjecanjima i životu općenito, pročitajte u tekstu kojega je sam napisao.

Sudjelujem na natjecanjima od najranije dobi, od 1. razreda. U nižim razredima često sam išao na šahovska natjecanja. Bila su to kadetska županijska i državna natjecanja, a i turniri koji su se igrali diljem zemlje. Zahvaljujući šahu upoznao sam natjecanje, logiku, kombinatoriku, ali upoznao sam i Hrvatsku i prijatelje/turnirske (ne)prijatelje. Kasnije sam malo zapostavio šah (ali i dalje se bavim šahom, samo ne toliko intenzivno) zbog školskih obaveza. Kad sam krenuo u više razrede i nije bilo više toliko vremena za šah. Natjecanja u organizaciji AZOO počela su me zanimati u 6. razredu, kad sam išao na natjecanja iz matematike i geografije. Tek u 7. razredu me „krenulo“ s tim „AZOO natjecanjima“. Odlučio sam se okušati u povijesti. Povijest, koja mi je u 5. razredu bila jedan od najdosadnijih i najgorih predmeta, odjednom me zainteresirala. Zapravo, bilo je to još u 6. razredu, kada sam znao da ću sljedeće godine ići na natjecanje (nažalost, na natjecanju iz povijesti možete sudjelovati tek u 7. razredu). Dario Panić i ja prošli smo školsko natjecanje „vrlo lako“. Sljedeća je razina bila županijsko natjecanje. Prije županijskog natjecanja imao sam odličan osjećaj koji mi je pružalo znanje. Bio sam jako siguran u svoje znanje. I nakon županijske razine uvjerio sam se da sam bio u pravu. Došao sam do državne razine. I prije državne razine imao sam osjećaj koji mi je pružalo znanje. Taj je osjećaj jedinstven i pruža posebno zadovoljstvo jer znanje ti nitko ne može uzeti i znanje je najvrjednije što imaš (ako izuzmemo temeljne ljudske vrijednosti). I na državnom na-

tjecanju sam osvojio 2. mjesto. Za to su zaslužni i moji mentori, profesor TOMIĆ i profesorica PREMEC. Oni su uložili puno svojeg slobodnog vremena za moju pripremu i dali cijelog sebe u to. Ovom im se prilikom izrazito zahvaljujem. 2. mjesto na natjecanju iz povijesti dalo mi je poticaj za daljnja natjecanja. Odlučio sam „staviti povijest na čekanje“ do 2. razreda gimnazije jer mi nastavni sadržaji nisu zanimljivi. U 7. razredu sam odlučio ići na natjecanje iz fizike, a na kemiju nisam ni pomišljao jer sam tvrdio da je kemija „bezveze“. Došao je tako i 8. razred i krenuo sam se pripremati za fiziku, ali u međuvremenu me zainteresirala i kemija (kemija u 8. razredu puno je zanimljivija nego u 7.) pa sam i to odlučio pokušati (više „turistički“ do županijskog i natrag). I isplatilo se. Iako sam imao osjećaj da sam „zeznuo“ županijsko iz fizike, ispostavilo se da nisam. Bio sam 2. Županijsko iz kemije bilo je dan nakon fizike i tamo sam ostvario 2. mjesto (imao sam osjećaj kao da sam „vječno drugi“). Drugo mjesto na županijskom iz fizike, kemije i povijesti te drugo mjesto na državnom iz povijesti. I počeo sam se spremati za državna natjecanja. S rezultatom državnog iz kemije (9. mjesto) sam izrazito zadovoljan, ali s rezultatom iz fizike nisam bio zadovoljan jer sam radio greške tipa $2 \times 3 = 5$ ili nisam čitao zadatke. Ipak sam osvojio odlično 8. mjesto. Za moj uspjeh je zaslužna moja mentorica, profesorica KRISTINA MLINARIĆ ČINČURAK. Ona me pripremala i marljivo radila sa mnom.

Pokušao sam biti kratak, ali još uvijek nisam odgovorio na pitanja koja su mi postavljena. Pitanja su sljedeća:

1. Kako i koliko sam se pripremao za natjecanje?
2. Koja je, za mene, svrha natjecanja?
3. Koje su pozitivne strane natjecanja? (Jer negativnih nema, osim malo treme i stresa.)
4. Kakav je obrazovni sustav u RH i jesu li moguće promjene?
5. Hoću li nastaviti ići na natjecanja?

I evo mojih odgovora.

1. Svrha je natjecanja pružiti više učenicima koji to žele i mogu. Na natjecanjima možemo puno naučiti. Zadatci s natjecanja navode nas da povežemo sadržaje iz pojedinih predmeta, primjerice, zadatak iz područja mehanike navest će nas da povežemo energiju, zakone gibanja i sl., ali i matematičke sadržaje, primjerice, vektore, Pitagorin poučak, funkcije i površine ispod funkcija... Upravo navedeno povezivanje pomoći će nam da takav način razmišljanja primjenjujemo u životu. Cilj natjecanja nije naučiti rješavati tipizirane zadatke, već je cilj naučiti primijeniti teoretska znanja na zadatcima, a kasnije i u postavljanju matematičkih modela. Svako natjecanje zahtijeva korelaciju s drugim predmetima (osim matematike koja je apsolutni izuzetak). Povijest zahtijeva korelaciju s geografijom, hrvatski s poviješću, fizika s matematikom, a kemija s fizikom i matematikom. I takvi zadatci trebaju i biti na natjecanjima. Natjecanja potiču na originalna i drugačija rješenja zadataka (lako je kad se može samo uvrstiti u formulu, ali nekad treba kombinirati da se dođe do rješenja jer ne znamo još dovoljno matematike, primjerice, kvadratna jednadžba). Takvi se zadatci cijene i takvi su zadatci na natjecanju.

2. Za povijest sam se pripremao prema ranije navedenoj literaturi, uz povijesni atlas i stare zadatke s natjecanja. Također mi je profesor Tomić izdvajao one "manje poznate činjenice". Za fiziku sam se pripremao proučavajući teorijsku fiziku traženog gradiva i kasnije rješavajući zahtjevnije zadatke na što više načina. Također sam sastavljao i svoje zadatke. Za eksperimentalni dio pripremao sam se s profesoricom.

3. Natjecanja donose puno dobroga. Upoznajemo nove prijatelje, vršnjake koji imaju isti interes i cilj. Stječemo nova praktična korisna znanja, vježbamo za daljnji znanstveni rad...

4. Obrazovni sustav RH vrlo je opširna tema pa ću je raščlaniti. Krenut ću s onime što je meni dobro (što ne znači da je i drugima). U obrazovnom sustavu mi se sviđa količina gradiva (kao budućem kvizašu dobro će mi doći), izbor sadržaja gradiva, način obrade gradiva. Sviđa mi se jer sam definitivno teoretičar i ne volim praksu, a naš se sustav temelji na teoriji, tj. postoji samo teorija. Možda nisam prava osoba za kritiziranje sustava obrazovanja jer mi se sviđa činjenično znanje i teorije, ali zasigurno mi se ne sviđa izbor poretka gradiva. Treba uočiti razliku između izbora sadržaja i izbora poretka gradiva. Da bih to objasnio,

uzet ću po 2 para predmeta s međusobnom korelacijom: matematika - fizika i povijest - geografija. Klasični je primjer loše raspoređenog sadržaja u paru matematika - fizika sljedeći: U 7. razredu se, pri obradi sila, na fizici spominju vektori i računске operacije s vektorima, dok se to radi tek na kraju 8. razreda iz matematike. Gdje je tu logika? Puno bi jasnije bilo da smo na matematici prvo obradili vektore, a tek onda na fizici. Još je jedan primjer s geometrijskom optikom. U geometrijskoj optici koriste se preslikavanja ravnine koja se na matematici rade točno u vrijeme kad se na fizici obrađuje geometrijska optika. Bilo bi bolje i učinkovitije da se prvo odrade preslikavanja ravnine, a tek onda geometrijska optika jer bez matematike ne razumijete teorijsku fiziku. U povijesti bi se trebalo koristiti puno

više geografije. Trebalo bi moći povijest povezati sa svim granama geografije, a posebno s demogeografijom i društvenom geografijom općenito. Odlično je što se profesorice iz povijesti i geografije u našoj školi to trude napraviti.

5. Zasigurno ću nastaviti ići na natjecanja u srednjoj školi i posebno ću se baviti natjecanjima iz fizike jer u životu želim postati inženjer elektrotehnike ili teorijski fizičar.

Filip Vučić, 8.b

„Um je poput padobrana- funkcioniira jedino ako je otvoren.“

A. Einstein

Baterija po baterija - osviještena ekologija

Ove školske godine učenici naše škole sudjelovali su u eko projektu pod nazivom Sakupljajmo zajedno stare baterije.

Ciljevi projekta su poticati svijest učenika, roditelja te mještana o potrebi pravilnog zbrinjavanja starih baterija, uočavanje direktne povezanosti čovjeka i prirode te razumijevanje uzročno-posljedične veze ljudskog nemara prema prirodi te mogućim posljedicama zagađenja površinskih i podzemnih zaliha vode.

U provedbi projekta pomogao nam je Friš d.o.o iz Križevaca koji nam je uz spremnik za odlaganje baterija dostavio i edukativne materijale u obliku letaka i plakata FRIškova učilica.

Pojedini razredi izradili su spremnike za sakupljanje baterija te su ih postavili u ulaze svojih zgrada kako bi se i njihovi sustanari mogli uključiti u projekt.

Projekt se odvijao od listopada 2018. do svibnja 2019. Po završetku projekta tvrtka Friš d.o.o tri razreda s najviše prikupljenih baterija nagradit će s propagandnim poklonima.

Voditelj projekta Karolina Vuković

Povijest

„Historia est magistra vitae.“

„Povijest je učiteljica života.“

Ciceron

Mudre misli prvašića

1. Možeš li nabrojati neke školske predmete.

Pernica, knjige, olovka, gumica...

2. Što je to povijest?

Povijest je nešto što se događalo prije nas. Tada su živjeli krokodili i dinosauri.

Povijest uvijek bude prije proljeća.

3. Otkada ljudi idu u školu?

Ljudi su počeli ići u školu otkada su se dosjetili škole.

U školi u prošlosti ljudi su pisali na ciglama golubovim perom ili kamenčićem.

4. Kako je izgledala škola u prošlosti?

Bila je to mala kućica s klupama. Pločnici su bili popucali.

5. Koje su školske predmete ljudi imali u prošlosti?

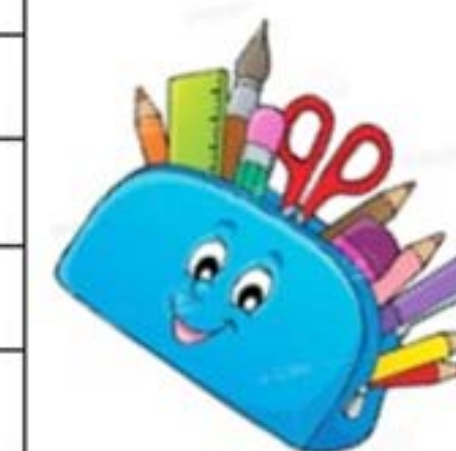
U prošlosti su ljudi imali predmet Meso. Iz tog predmeta učili su kako jesti hranu i ubiti svinju i pojesti je.

Drugi je predmet bio Kako raditi kuće. Ljudi su morali znati kako napraviti kuću jer je nisu mogli kupiti. U prošlosti nije bilo kuna. Imali su i predmet Oružje. Morali su ga znati izraditi da bi mogli ubiti svinju.

Ljudi iz prošlosti su radili odjeću od kože tigra, leoparda i lava. Od lava je bila najskuplja. Od kože su izrađivali majice i cipele. Hlače nisu imali.

PERICI SE RASUO PRIBOR IZ PERNICE. POMOZI MU PRONAĆI SVE PREDMETE.

GUMICA	V	G	E	L	T	I	O	F
OLOVKA	K	U	E	A	R	L	L	L
BOJICA	A	M	R	P	O	E	I	O
RAVNALO	C	I	A	V	K	R	LJ	M
ŠILJILO	I	C	K	N	U	I	I	A
FLOMASTER	J	A	Š	C	T	A	Š	S
LJEPILO	O	L	A	N	V	A	R	T
PENKALA	B	LJ	E	P	I	L	O	E
ŠKARE	P	E	N	K	A	L	A	R
TROKUT								

OD PREOSTALIH SLOVA ODGONETNI ZAGONETNI POJAM:

Roko, 3.c

<https://crosswordlabs.com/view/knjige-6>

6. Što su nosila djeca u prošlosti?

Djeca su imala stare jakne i potrgane hlače s rupom. Nisu imala računala i igračke pa su se igrala s loptama, skrivača i lovice. Neki su igrali i nogomet. U prošlosti nije bilo ni vrtića pa su djeca ostajala sama kod kuće. Morala su biti snalažljiva.

7. Kako su izgledali učitelji u prošlosti?

Učitelji u prošlosti nisu bili ni stari ni mladi. Samo su nosili stare papuče.

8. Znaš li neku poznatu osobu iz hrvatske prošlosti?

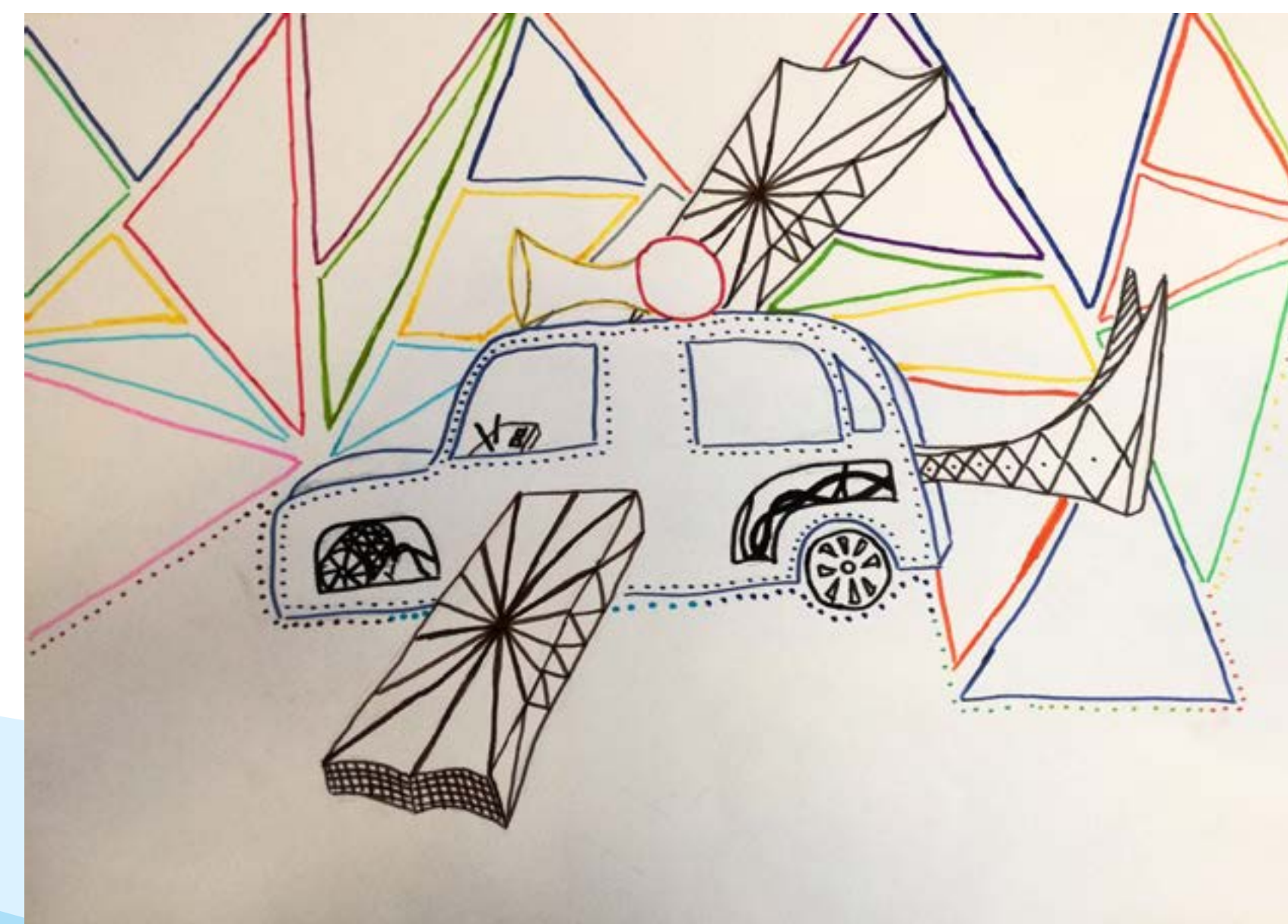
Najvažnija povijesna osoba je hrana.

**Mudrost s nama podijelili su učenici 1.a razreda;
Osmosmjerku su izradili Matej i Roko, 3.c razred**

Vremeplov

Ponedjeljak je ujutro. Danas je škola popodne. Prvi je sat, na žalost, povijest. Ne volim povijest. Nevjerojatno mi je dosadna. Ah, već je na satu 12:15. Moram u školu. Izlazim van iz stana i iz nebodera. Hodam po pločniku i vidim oko sebe livade na koje su pobacani papirići, omoti od čokolada i slično. Nakon otprilike dvadeset minuta zvonilo je za početak sata. Uh, ta povijest. Sjedim i **slušam** što učiteljica govori u vezi starog Rima ili tako nečega. Ne može biti dosadnije. No, iznenada se ispred mene pojavi neki veliki krug. Krug promjera otprilike dva metra. Pojavio se točno ispred učiteljice, no čudno je to da ga nitko drugi osim mene nije primjećivao. Učiteljica je i dalje nešto govorila i pisala po ploči, a učenici su prepisivali u svoje bilježnice i slušali što učiteljica objašnjava. U samom središtu tog kruga bila je spirala koja je svijetlila plavim svjetlom. Oko te spirale miješale su se kričavo plave i kričavo zelene boje. Krug je bio omeđen sivom linijom debljine špage kojom se vežu brodovi. Bila sam jako uzbuđena. Nešto kao da me privlačilo da dotaknem taj krug. Zakoračila sam u taj krug i izašla pred ploču. No, to nije bila ona ista ploča. Nije bila niti ista učionica. U njoj nije bilo nikoga. Sama sam. No nije dovoljno to što sam sama. Grozno je zaudaralo po cigaretama, benzinu i otrovnim plinovima. Klupe su bile istrunule i slomljene, kao i stolci. Po podu je bilo puno prašine. Po panoima su bile stare i zahrđale pribadače. „Idem iz ove učionice!“ odlučila sam. Samo sam malo pomaknula ta istrunula i zahrđala vrata da izađem van i ona su pala na pod. Ostatak škole nije bio ništa drugačiji od učionice. Sve je grozno zaudaralo i nije bilo niti jednog u cijelosti čitavog predmeta. I što sad? Ima li uopće ljudi na ovoj Zemlji koja se nalazi iza onog kruga? Na kraju sam odlučila da izađem van iz ove škole (ako se **ovo** uopće može nazvati školom) i potražim nekoga. Izašla sam van. Na nebu je bio ogroman oblak otrovnog dima. Sunce jedva da je prodiralo kroz taj oblak, ali ipak je jako peklo. Malo dalje je prolazio neki čovjek. Držao je nekakav kišobran iznad sebe i nosio je masku na svojim ustima i nosu. Maska je bila dosta slična onoj maski koju liječnici stavljaju ljudima koji ne mogu disati. „Hej, gdje su ti suncobran i maska?“ iznenada mi je doviknuo čovjek. Sad mi više ništa nije bilo jasno. „Kakav suncobran i kakva maska?“ pitala sam ga. Odgovorio mi je: „Pa dobro, 2153. godina je! Nije to više kao prije 130 godina. Imaš sreće što imam rezervnu masku

i rezervni suncobran. Inače ne bi izdržala više od tri dana ovdje.“ Onda mi je pružio taj neki kišobran i masku i otišao. Krenula sam prema svom neboderu da vidim što je od njega ostalo. Moj neboder nije bio istrunula i stara ruševina nego je, kao i svi ostali neboderi, bio napravljen od stakla. Na staklu su bile lampice. Kao da je netko na staklo stavio hrpu božićnih lampica i tako ga skroz prekrio. Ceste, zapravo, više uopće nije bilo. Samo su bili tu i tamo nacrtani neki krugovi po pločniku. Na otprilike trideset centimetara visine iznad tih krugova lebdjeli su leteći tanjuri, a negdje bi se teleportirali u te krugove i iz njih bi izašli neki ljudi. Shvatila sam gdje sam. Onaj krug je zapravo bio portal za budućnost. U budućnosti sam. Znači za točno 134 godine **ovo** će se dogoditi čovječanstvu. Grozno! Krenula sam malo dalje u potrazi za barem jednom biljkom. Ono što sam našla bilo je malo zapaljene i uvenule trave. Ne želim da ovo bude naša budućnost. Ispred mene se **opet** pojavio onaj krug. Samo što je ovaj put u središtu svijetlila crvena spirala, a oko nje su se miješale kričavo crvene i kričavo žute boje. Krug je bio omeđen narančastom linijom debljine špage kojom se vežu brodovi. Kamo sad ovo vodi? Idem li još dalje u budućnost? Još 134 godine dalje i pojavit ću se na Marsu. Svejedno, idem vidjeti gdje ću sada završiti. Zakoračila sam u krug i izašla na jedan prekrasni travnjak. Maska i kišobran su mi ostali u budućnosti. Vedro je i sunčano. Zrak je čist i mirisan. Posvuda lete leptiri. Malo dalje prolazila je neka žena. Pitala sam je koji je datum. „25.4.“, rekla je. „Dobro, a koje godine?“, pitala sam je. Nekako me čudno pogledala. „1934.“, rekla je i otišla. Trnskoga tada nije niti bilo. Posvuda su bila polja, livade i vrtovi. Bilo je prekrasno. Vidjela sam malu grupu djece kako prolaze. Jedna je djevojčica upravo pojela čokoladu i htjela je baciti omot na travu. „Hej! Nemoj to raditi!“ doviknula sam joj. „Nemoj zagađivati okoliš da što duže ostane lijep!“ Djevojčica je

Roko Drešar, 6.c

uzela omot s poda i bacila ga u smeće. Htjela sam ovdje ostati što duže, ali opet se pojavio onaj portal. „Gdje sad?“ pomislila sam. Odlučim opet proći kroz njega. Našla sam se ispred škole. Začulo se zvono. Odjednom sam opet u školi i sjedim u klupi. Čujem kako učiteljica iz povijesti govori: „Za zadaću riješite radnu bilježnicu!“ „Lana, Lanaaa, probudi se! Zakasnit ćeš u školu! Imaš pismenu provjeru prvi sat!“ Uh, trgnem se i ugledam mamu ispred sebe kako me izbezumljeno gleda i čeka dok otvorim oči. Znači sve je bio samo san? Pomalo razočarana pomislim: „Znači, sve je bio samo san?!“ Iako san, poučan san.

Lana Perić, 5.c

Geografija

„Eppur si muove.“
„Ipak se kreće.“

Galileo Galilei

Geografski vic

Mali Ivica i njegova obitelj žive u jednom novozagrebačkom stanu.

Jedan se dan Ivica vratio iz škole i zatekao oca kako sjedi na kauču i gleda nogometnu utakmicu.

Dok je otac gledao utakmicu, Ivica je kopao po stanu tražeći nešto.

Prvo u kuhinji, pa u kupaonici, spavaćim sobama i konačno u dnevnom boravku gdje je bio otac.

Konačno ga otac upita : „Pa dobro, Ivice, što tražiš po cijelome stanu?“

Ivica odgovori: „Dobili smo zadaću iz geografije da potražimo Afganistan. Znaš li ti gdje je?“

Otac odgovori: „Jao, sine, moraš pitati mamu. Znaš da ona sprema po stanu!“

GEOGRAFSKA ENIGMATIKA - PREMETALJKA

Kada premetneš imena dvaju glavnih gradova, dobit ćeš imena dvije države.

Pomoć: jedan glavni grad je u Južnoj Americi na obalama Tihog oceana, a drugi glavni grad je u euroazijskoj državi na obalama Kaspijskog jezera.

RJEŠENJE:

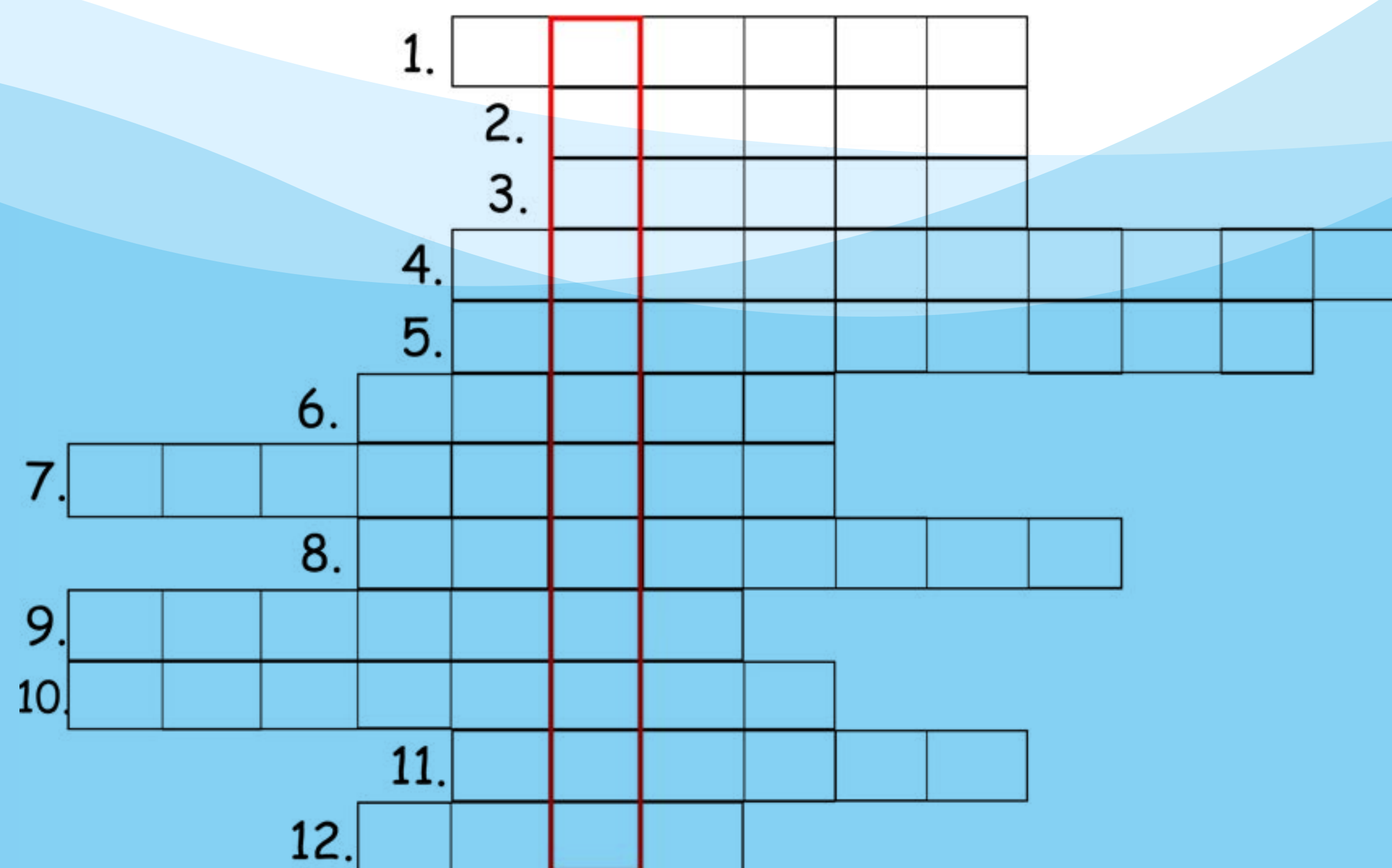
LIMA - glavni grad države Peru, premetanjem dobijemo ime države MALI - afrička država

BAKU - glavni grad države Azerbajdžan, premetanjem dobije-

Enigmatika

RIJEŠI KRIŽALJKU UPISUJUĆI RJEŠENJA VODORAVNO. KONAČNO RJEŠENJE KRIJE SE ISPOD STRELICE.

1. Naprava za orijentiranje (s magnetnom iglom, porijeklom iz Kine)
2. Naprava koja pomoću radiovalova otkriva udaljenost predmeta (koristi se u podmornicama)
3. Strana svijeta (**oriens**)
4. Zvijezda pomoću koje se orijentiramo
5. Sveti grad židova, kršćana i muslimana
6. Zvijezda - izvor života na Zemlji
7. Kakva je igla u kompasu?
8. Pomaže u orijentaciji, nalazi se u prirodi (na južnoj strani)
9. Plove oceanima i morima
10. Pomaže u orijentaciji, nalazi se u prirodi (na sjevernoj strani)
11. Glavna strana svijeta
12. Karte krupnog mjerila koje detaljno prikazuju mali prostor, npr. grad

Tehnička kultura

„Ako ne znate kako, promatrajte pojave prirode, ona će vam dati jasne odgovore i inspiraciju.“

Nikola Tesla

Tehnička kultura

U našoj školi ove godine osnovali smo Klub mladih tehničara u kojem učenici rade na projektima iz tehničke kulture i uče vještine obrade materijala i rad s elektronikom. Ove smo godine prionuli na izradu školskog drona kojeg učenici sedmih razreda, koji sudjeluju u radu Kluba, izrađuju. Dron bi trebao biti gotov do kraja školske godine.

Sama nastava tehničke kulture obogaćena je radionicama poput **Izradi konja - osvoji Troju** koja se održava u našoj školi do 23. svibnja te posjetima tvrtkama poput podružnice Končara - metalne konstrukcije. U radionicama su sudjelovali petaši, a u Končar su išli sedmaši. Uza sve to, u redovnoj nastavi tehničke kulture uvijek imamo zanimljive projekte koje izrađuju učenici.

Stipe Modrić

Radionica robotike

Volimo čitati časopis RADOST. U njemu ima mnogo priča, pjesama i zadataka.

Uz njega smo dobili album nogometaša koji sam dala jednom dečku, kupon za papuče i 4 radionice robotike.

Na radionici robotike smo radili leptire koji svijetle, šišmiše, rakete, strojeve koji rade krugove i sove kojima svijetle oči.

Svaki put smo uživali i puno se smijali.

Nola Babačić, 3.c

Tjelesna i zdravstvena kultura

„MENS SANA IN CORPORE SANO!“

„Zdrav duh u zdravom tijelu!“

antička izreka

Zajedno do zvijezda

Živahan, a složan. Glasan, a prekrasno pjeva. Njihov moto je: „Svi za jednog, jedan za sve.“ To su dokazali i svojim plesnim pokretima. Tko je to, što je to? To je naš 3.b razred.

U ovoj školskoj godini, 2018./2019., 3.b razred se izrazito potrudio dokazati i svima pokazati kako to izgleda kada se cijeli razred složi i udruži. U suradnji s asistenticom Mirelom, učenici su na božićnoj priredbi prikazali narodne običaje, narodne nošnje, ples i pjesmu međimurskih krajeva. Uvježbavanje narodnih folklornih plesova u 3.b razredu potaknulo je zajedništvo i suradnju. Svoju živahnost su usmjerili u pozitivnom smjeru pa su tako korake uvježbavali i sami za vrijeme odmora. Roditelji su od samog početka pokazali veliku zainteresiranost te su na razne načine sudjelovali u pripremama učenika za priredbu. Nakon nastupa roditelji su bili izrazito zadovoljni i ugodno iznenađeni kada su vidjeli što su njihova djeca uspjela. Bekani su bili ispunjeni ponosom i srećom. Na ovaj se način našim učenicima približio način života naših predaka.

Svoj žar za plesom razred je nastavio na izboru za najljepšu tenisicu u školi. Ovog puta svoje su snage udružili s učenicima 3.a i 3.c razreda. Zajedničkim radom i trudom osmišljena je kratka, ali slatka koreografija uz pjesmu Cip, cip, cipele. Pjesmom i plesom naši trećaši prikazali su život cipela koje cijeli dan lutaju. Naime, plesna aktivnost 3.b razreda ovdje ne završava. Učenici marljivo nastavljaju uvježbavati koreografiju za Dan Europe koji smo svečano proslavili 9.5. Novim plesnim pokretima djeca su prikazala pobjedničke pjesme na Eurosongu u posljednjih nekoliko godina. 3.b razred pokazao je veliku želju za plesom. Plesne korake i pjesme s njima je uvježbavala asistentica Mirela Balog, a učiteljica je sve detaljno pratila i poticala.

Mirela Balog, asistentica

Informatika

„Ne plašim se računala, plašim se kad ih nema.“

Isaac Asimov

Što može spojiti informatiku i stvarno doooooobru tortu?

(recept za dobar posao u informatičkom kulinarstvu)

Jedan prstohvat Windows-a, dvadeset deka Word-a, malo novih update-a i pola download-a Paint-a. Kada se to dobro sažme, prosijemo CorelDraw i zalijemo s pola čaše Exel-a. Nije li dovoljno čvrsto, ostavimo pola sata u hladnjaku dok se program ne stabilizira.

Ne pomogne li ni to isključimo pa ponovo uključimo računalo. Uspješan rad vam želim!

Kada bi vam ovako predavao informatiku, sigurno bi se prof. Ljubinko Vidanović doimao kao da je zalutao. Ipak, vjerujte, prof. Vidanović savršeno se uz digitalne razumije i u slastičarske tajne. Torte, od čijih su maštovitosti i ljepote bolji samo okusi, njegov su zaštitni znak. Uostalom, slike govore više od riječi pa uživajte u izgledu. Za okus se morate prepustiti mašti.

Informatika, kao i ostali predmeti, zahtijeva mnogo truda i rada te dva prstohvata ljubavi i strasti. Sve je to važno i u kulinarstvu. Ne čudi stoga da su uspješni informatičari često spretni i s pećnicama. Dobar tek!

Mila Kokotović

Naše razredne stranice

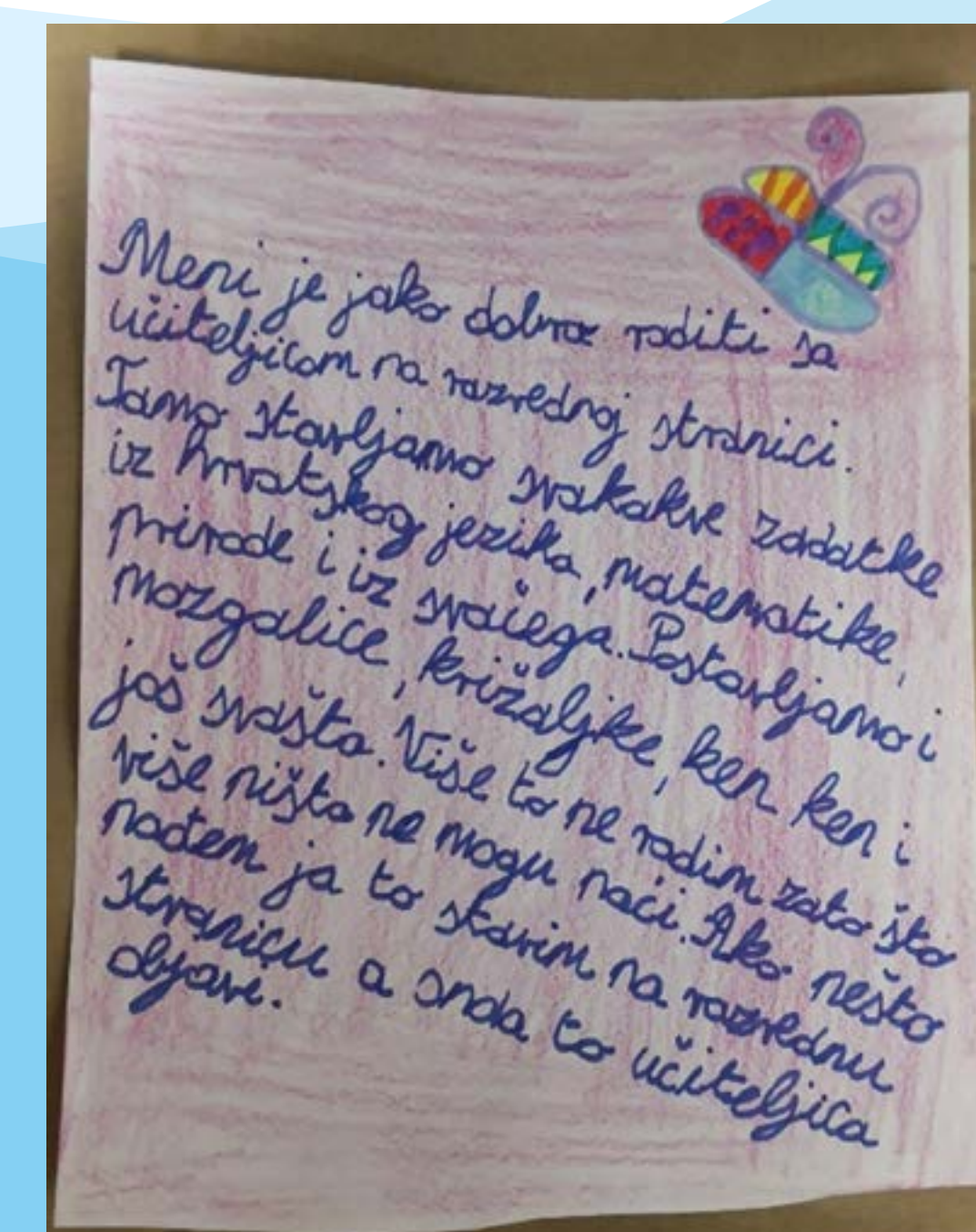
Kako bih zavirila u čaroban svijet svog vrcravog školarca i dobi-la barem malenu sliku kako provodi dane u školskoj klupi, jed-nom tjedno posjetim web stranicu 3. c razreda koje moje dijete pohađa.

Informacije koje se nalaze na stranici omogućuju detaljniji uvid u projekte u kojima sudjeluje moje dijete. Kako meni kao roditelju tako i mom djetetu omogućuje dodatno informiranje veza-no uz ispite, lektiru i ponavljanje gradiva na interaktivan način. Web stranica je izuzetno poticajna u smislu komunikacije izme-đu nastavnika i učenika te jednako tako i učenika međusobno. Web stranica ne predstavlja samo pomoć učeniku u radu već naglašava povezanost i zajedništvo razreda kao cjeline.

Pozdravljam inicijativu razrednice za pokretanjem ove vrste komunikacije s djecom i roditeljima izvan škole i predlažem da posjetite stranicu:

[https://sites.google.com/view/crazredtrnsko/po%C4%8Detna.](https://sites.google.com/view/crazredtrnsko/po%C4%8Detna)

Zadovoljna mama

Vjeronauk

„Oblaci dolaze u naš život da bi donijeli pljusak blagoslova.“

ZAŠTO JE BOG ODABRAO TEŽI PUT?

Mislim da je Bog odabrao teži put da spasenje ljudi bude što veće. Umjesto da je ljutito i ogorčano gledao one koji su ga osudili i razapeli, Isus je odabrao najteži put i izražavao je sućut prema ljudima koji su odabrali najlakši put. Odabrao je najteži put i da dokaže da, koliko god da nam je teško u životu, ne smijemo odustati jer će na kraju sve biti u redu.

Naya Kraljević, 8.a

Zašto je Isus izabrao teži put?

Zašto je Isus izabrao teži put? Isus je bio Bog i mogao je svake stvari učiniti da mu olakšaju stvari koje bi inače bilo nemoguće napraviti. Ali nije. Ja mislim da je Isus izabrao teži put da spasi ljude od vječnog prokletstva i da ljudi shvate da nije sve lako. Ljudi nisu savršeni i uvijek bi htjeli ići lakšim putem. Ako budemo išli težim putem, shvatit ćemo koliko je put do nekog cilja dragocjen. Svaki dan ćemo biti zahvalni Isusu što se žrtvovalao za nas.

Dario Huseinović, 8.c

Moram priznati da se i ne zapitkujem često zašto je Bog izabrao teži put, nažalost dosta ljudi uopće ni ne shvaća koliko je Isus za nas pretrpio, podnio, bio izmučen. Svaki dan se žalimo na neke sitnice koje nas smetaju, tište, živećiraju jedne kod drugih, a ne sjetimo se što je Isus pretrpio, da je taj jedan život bio ugašen da bi se milijuni i milijuni (i sama sam jedna od tih ljudi) spasili i na kraju opet nismo zadovoljni. Nismo zahvalni na prilici koju nam je Bog pružio, podario nam je život koji je predragocjen da bismo ga proveli u negativu. Svaki dan i da zahvaljujemo Bogu na tome zapravo je malo, a njemu puno. Trebamo shvatiti kakvu smo priliku dobili, dar, i da ovdje nismo bez razloga jer možda je Bog baš tebe odabrao da budeš promjena ovom svijetu. Postavlja se pitanje koje već imamo u naslovu i smatram da bi se o njemu moglo raspravljati dugo, ali zapravo ni mi sami nismo svjesni odgovora na to pitanje, a kamoli da ga znamo. Rekla bih da je odabrao teži put da bi nama pokazao da se ne može sve riješiti na lagan način, da se moramo nositi sa svojim problemima, križem kojega svi imamo i svi nosimo.

Laura Matošević, 8.b

Viktoria Rožman, 2.b

rad učenika 2.a

Petar Križanović, 2.d

Njemački jezik

„Quot linguas calles, tot homines vales.“
„Vrijediš onoliko koliko jezika govoriš.“

XVI. Theaterspiele

Naša škola sudjeluje već 4. put

I ove smo godine sudjelovali na hvalevrijednoj međunarodnoj manifestaciji **Theaterspiele**. Naši su se učenici predstavili igrokazom **Povuci – potegni** na njemačkom jeziku. Igrokaz su iznimno uspješno izveli na pozornici Hrvatskoga narodnog kazališta u Varaždinu. Istu ćemo predstavu moći vidjeti i na Dan Europe, 9. svibnja 2019., u našoj školi. Bilo je lijepo, uspješno, poticajno i nezaboravno te se već sada veselimo sljedećoj godini i XVII. dramskim igrama **Theaterspiele**. Posjetite web stranice naše škole i pogledajte više o ovom projektu:

<https://read.bookcreator.com/rQp5huLVktUvCmHALIA7whCn-nak2/HLhHR90PSDqPJCqbeXv-Ew>

Ines Gašpert Junek, Nikolina Reder

Više pogledajte i pročitajte u prilogu.

Što je QR kod?

Gospodarstvo? Ekonomija? Ma to je za odrasle. Nas djecu to ne zanima, kakve to veze ima s nama? Mi ne znamo ništa o tome. No je li tome baš tako? Pogotovo kad se radi o tvrtkama koje dolaze iz njemačkog govornog područja, koje su svuda oko nas i čije proizvode koristimo gotovo svakodnevno. Ukoliko još uvijek niste sigurni zašto je dobro učiti njemački, skenirajte čitačem QR kodova na mobitelu ili tabletu sljedeće kodove i provjerite, igrajući se, svoje znanje o njemačkim, austrijskim i švicarskim tvrtkama i njihovim proizvodima.

Ines Gašpert Junek

Koje je područje rada sljedećih tvrtki?

Memory – spoji tvrtku i njen logo
Razvrstaj!

Pipi putuje Europom

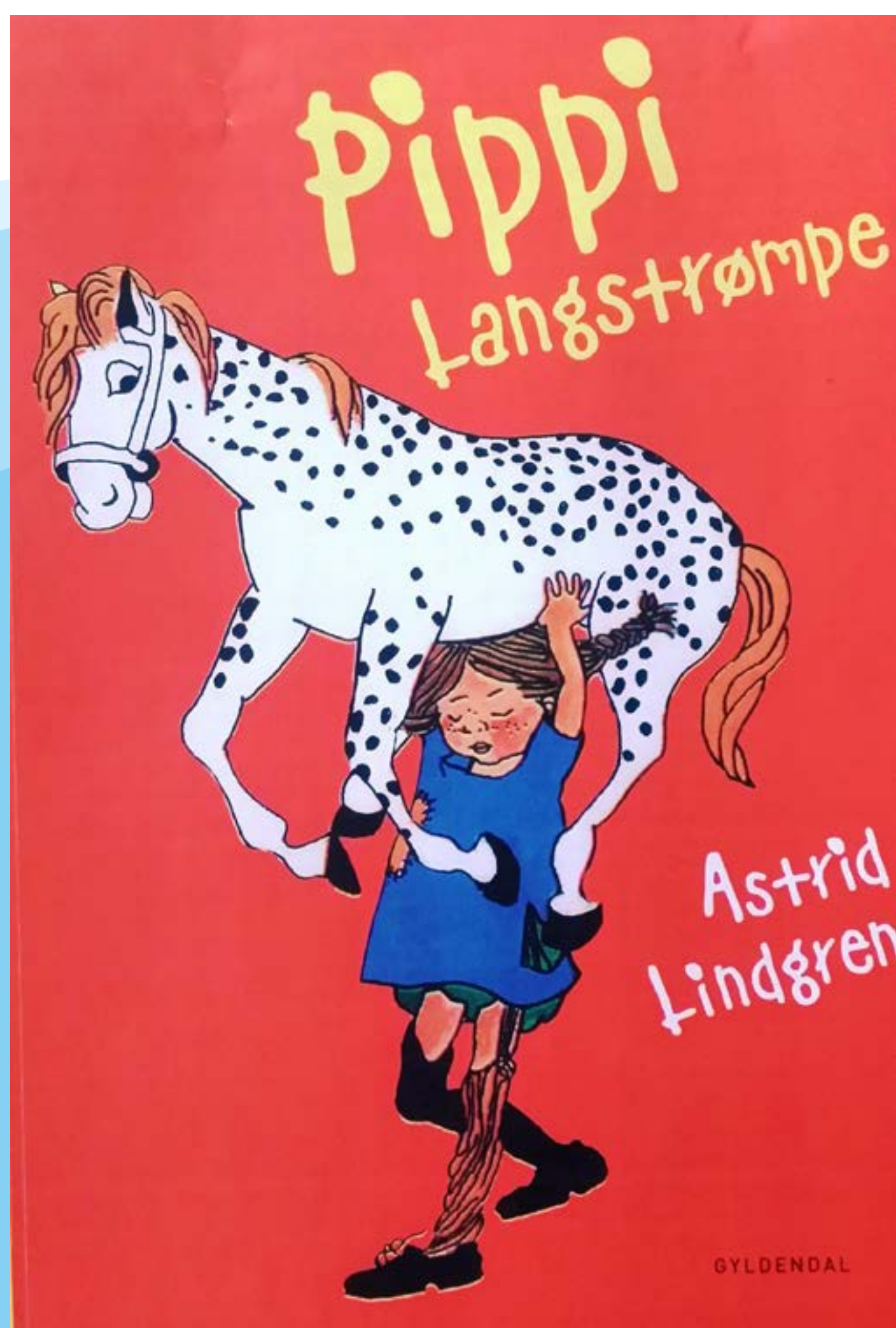
U sklopu godine Europske kulturne baštine 2018. Osnovna škola Trnsko priredila je u suradnji s Europskom komisijom u Hrvatskoj sa sjedištem u Zagrebu izložbu knjiga Pipi Duge Ćarape u prostoru škole.

Knjige na 24 službena jezika Europske unije i šire s oduševljenjem su listali i uživali u ilustracijama učitelji, učenici naše škole, učenici gosti iz OŠ Lučko sa svojom knjižničarkom i učiteljicom te roditelji. Izložba je bila i interaktivna, jer su posjetitelji mogli čuti kratke pjesmice o Pipi na nekoliko europskih jezika. Posebni gosti bili su predstavnica Europske komisije Marina Petrić i viša knjižničarka suradnica za školske knjižnice mr. sc. Alka Stropnik. Ovo je bila druga u nizu izložbi knjiga na raznim stranim jezicima. U listopadu 2016. godine izložene su slikovnice o Crvenkatici, koje su nakon Beča i Lisabona doputovale u našu školu.

SVRHA OVOG PROJEKTA jest osvijestiti vrijednosti, bogatstvo, raznolikost i ljepotu europskih jezika. Izložba se pokazala kao dobar način približavanja knjige i stranih jezika djeci i odraslima. Osim toga, uspjeli smo staviti u korelaciju likovnu kulturu, informatiku i strane jezike, jer su učenici u sklopu priprema za izložbu izrađivali crteže kako rukom tako i uz pomoć računala. Knjige o Pipi Dugoj Ćarapi u našu školu poslale su iz Bugarske. Na putovanju Europom izgubljena je knjiga na hrvatskom jeziku pa je Osnovna škola Trnsko donirala novu knjigu. Izložbi su se najviše razveselile učenice koje su bile odjevene kao Pipi Duga Ćarapa. Nakon izložbe u našoj školi, knjige su se mogle pogledati u Londonu.

Suradnja s Europskom komisijom se nastavlja i dalje. U uzbudljivim pričama o doživljajima drvenog lutka Pinokia na više od 40 svjetskih jezika možete uživati na izložbi u našoj školi od 30. do 31. svibnja 2019. godine.

Svjetlana Devčić i Nikolina Reder

List Osnovne škole Trnsko, izlazi jedanput godišnje

Godina 1., Zagreb, svibanj, 2019.

Osnivač i izdavač: Osnovna škola Trnsko, Trnsko 25, Zagreb

Za nakladnika: Josip Petrović

Glavna urednica: Mila Kokotović

Zamjenica urednice: Vesna Dresto

Grafička urednica: Marela Kovačević- Đukez

Tehnička urednica: Svjetlana Devčić

Lektorica: Domenika Marlais

Uredništvo- učenici: Magdalena Obajdin, 6.a, Petar Đurčević, 6.c;
Mihaela Pera, 7.a; Sunčica Bencetić, 7.a; Valentina Paček, 7.a; Ma-
teo Kos, 7.a; Viktor Žigić, 7.a; Hana Mehdić, 7.b; Lucia Nuić, 7.b;
Helena Klinčić, 7.b; Jelena Sabljak, 8.a; Josip Keča, 8.a; Tia Marija
Gebauer, 8. b; Marta Vukić, 8.b; Dario, Panić, 8.b; Lara Vidranski;
8.b, Filip Vučić, 8.b

Uredništvo- učitelji: Sanja Fabijanić, Karolina Vuković, Mirela Ba-
log, Ines Gašpert Junek, Marija Dragušica, Lovorka Mudrovčić

Idejno rješenje naslovnice: Tomislav Klišanin, 3.b

Likovni radovi naslovnice: Dora Crnjak, 6.c i Lena Radošević, 6.c

Podnaslovnica: Ema Kraljević, 8.b

Web adresa: os-trnsko-zg.skole.hr

Rukopise, fotografije i ilustracije ne vraćamo.

Imamo još mnogo toga što nam nije stalo u Trn i zato vam darujemo [Mali Trn](#).

CINESCOOL DAN

Nastavnicima ulaznica i kokice **GRATIS!**

NOVO!
Kratki edukativni film
"BRZI TEČAJ IZ POVIJESTI FILMA"

CinesCool dan je izvanredna projekcija filma po izboru koju je moguće organizirati od ponedjeljka do petka, od 9h do 14h.

Za organizaciju izvanredne projekcije potrebno je minimalno 20 učenika, a cijena 2D kinoulaznice za učenike iznosi 20,00kn.

NOVO - kratki edukativni film "BRZI TEČAJ IZ POVIJESTI FILMA"
Prije svake školske projekcije prikazujemo kratki edukativni film "BRZI TEČAJ IZ POVIJESTI FILMA" u trajanju od 10 minuta.

POSEBNA POGODNOST: besplatna ulaznica i kokice za voditelja grupe.

Vaš dolazak u kino upotpunite odabirom jednog od školskih menija koje smo pripremili za vas po povoljnijim cijenama!

Meni	Sadržaj paketa	Cijena po osobi
CinesCool meni 1	male kokice + gazirani napitak 0,3L (točena Coca-Cola, Fanta, Sprite) ili voda Jana 0,5L	15,00kn
CinesCool meni 2	srednje kokice + gazirani napitak 0,5L (točena Coca-Cola, Fanta, Sprite) ili voda Jana 0,5L	20,00kn
Školski movie meni	srednje slane kokice + gazirani napitak 0,5L (točena Coca-Cola, Fanta, Sprite) ili voda Jana 0,5L + igračka	25,00kn

Važne napomene:

- Plaćanje nije moguće izvršiti CineStar kuponima i Stars Club 2x bonus karticom (Classic i Business).
- Izvanredna projekcija ne može se organizirati za pretpremijerne filmove.
- Online zahtjev je potrebno popuniti najkasnije pet radnih dana prije željenog termina projekcije.
- Nadoplata za 3D filmove iznosi 5,00 kn po ulaznici.
- Nadoplata za 4DX projekcije iznosi 25,00 kn po ulaznici.

Preporuka filmova - pogledajte ponudu filmskih naslova za organizaciju izvanredne projekcije u sklopu CinesCool dana!

ONLINE ZAHTJEV ZA IZVANREDNU PROJEKCIJU